

Thomas Jonigk
Făptașii

FĂPTAȘII

Thomas Jonigk

Teatru

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@litenet.ro
Anca Șerban aserban@litenet.ro
(cu sprijinul Corinei Ungureanu cungureanu@litenet.ro)

Editor format.pdf Acrobat Reader: Anca Șerban aserban@litenet.ro

Coperta : Prelucrare după Andrew Polushkin de Anca Șerban (după o idee de Dora Ionescu)

Ilustrații: © 2003 Andrew Polushkin <http://www.polushkin.ru>,
<http://www.photosig.com./userphotos.php?id=29289>

Text: © 2003 Felix Bloch Erben Verlag, Hardenbergerstr 6, 10623 Berlin, persoană de contact: Bettina Migge
migge@felix-bloch-erben.de sau info@felix-bloch-erben.de, tel. 0049-30-3139028/29, fax 0049-30-312 9334
Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba germană: Victor Scoradeț.

© 2003 Editura LiterNet și Institutul Goethe pentru versiunea.pdf Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet și al Institutului Goethe este interzisă.

ISBN: 973-8475-10-4
Editura LiterNet
<http://editura.litenet.ro>
office@litenet.ro

2/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

Cuvânt înainte

de Victor Scoradeț

Confruntarea cu o piesă precum **Făptașii** e un veritabil test de luciditate – mai ales în raport cu propriile noastre prejudecăți, tabuuri și blocaje mentale. Brutalitatea unor situații, scene, replici poate deveni greu de suportat pentru cei excesiv de sfioși vizavi de brutalitatea realității. Cum să asști la toate aceste variațiuni pe tema pedofiliei, a abuzului sexual exercitat de părinți de ambele sexe asupra copiilor lor de sex opus, fără o puternică senzație de disconfort? Important este pasul următor la care te obligă un asemenea text: să înțelegi ce anume îți generează această stare.

Ar fi, mai întâi, jena de a asista la o scenă sexuală în general. Agravată, apoi, de circumstanțe: făptașii sunt adulți și părinți ai victimelor, aflate la o vârstă uneori foarte fragedă. Dar ceea ce e important, abia acum începe: nu e oare o sursă de disconfort major cinismul cu care făptașii își motivează abuzurile, prezentându-le ca simple forme ale căldurii părintești? Nu ne jenează oare insistența cu care aceștia continuă să-și revendice statutul de persoane onorabile, de veritabili stâlpi ai moralității? Nu ne revoltă cumva complicitatea făptașilor, a adulților în general? Și de unde vine ea? Nu cumva e vorba de efortul disperat nu doar al unui grup de pedofili, ci al unei întregi societăți, de a masca declinul unei morale cândva emancipatoare dar, între timp, găunoase, vetuste, ridicole? Și nu cumva simțim (preferabil ar fi să recunoaștem conștient) că toate aceste trucuri retorice prin care cei vinovați își clamează nu doar nevinovăția, dar chiar superioritatea morală, sunt, în fond, aceleași prin care și noi înșine, uneori, încercăm să disimulăm propriile noastre vinovății (chiar dacă incomparabil mai mici)?

Toate aceste întrebări și multe altele, posibile, nu pot fi procesate în timpul vizionării unui eventual spectacol cu această piesă. Dar multe scene îi vor urmări pe spectatori și îi vor obliga la niște

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

răspunsuri – cel puțin pe aceia capabili încă să evolueze. Dar cum funcționează acest mecanism? Firește, cathartic. E suficientă o simplă lectură ca să fii indignat la culme de cutare personaj, să ajungi să-l urăști din răspuțeri, să te revolți – și să-ți consumi, astfel, respectivele emoții negative. Cu atât mai intens se desfășoară procesul în timpul unei montări reușite.

Dramaturg nu doar talentat, ci și extrem de inteligent, Jonigk știe însă că nu trebuie să se oprească aici. Și face și pasul următor: trece, printr-o manevră abilă, în comic, în caricatură. Abia acum, textul atinge culmea subtilității, a complexității: ne facem să râdem de acei monștri pe care, cu câteva clipe mai devreme, ne venea să-i strângem de gât. Și, pe măsură ce monstruoșitatea ne apare (și) ca rizibilă, victimele încep parcă să prindă putere. Copiii de care s-a abuzat dau semne că găsesc în ei înșiși nu numai puterea să se revolte, dar și forța să-și recupereze ceea ce se mai poate din copilărie și, mai ales, măcar dorința și bucuria de a iubi. Și că vor câștiga, astfel, o luptă ce părea pierdută.

De altfel, și într-o piesă mai veche, **Du sollst mir Enkel schenken (Să-mi dăruiești nepoți, 1994)**, Thomas Jonigk (n. 4.3.1966) demonta, cu un haz irezistibil, această morală a aparențelor, surprinsă în plin declin sub presiunea realităților sociale contemporane. O mamă din marea burghezie reușea, cu eforturi uriașe și de un haz nebun (printre altele, mituindu-l pe preot), să-și însoare fiul homosexual cu o jună feministă ecologistă. Totul, pentru a salva bunul renume al familiei. Atât de dependentă de aparențe, încât ajungea să creadă ea însăși în ... realitatea lor, doamna cu pricina își lansa apoi, cu toată convingerea, dorința imperativă din titlu.

Dintotdeauna, dramaturgul seamănă cu un medic pentru care nu există organism (social) sănătos. Puterea teatrului constă tocmai în capacitatea lui de a te confrunța cu un diagnostic pe care, adeseori, nici nu vrei să-l afli. Iar atunci când te mai și face să râzi de propria ta maladie, aproape că începi să crezi în puterile lui curative.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

Făptașii de Thomas Jonigk

Traducere de Victor Scoradeț

Premiera absolută (script-in-hand) la Teatrul Ariel – Tîrgu Mureș

Regia : Gabriel Cadariu

Distribuția : Elena Parea, Nicu Mihoc, Monica Ristea-Horga, Andi Brînduș, Serenela Mureșan, Roxana Marian, Radu Olăreanu

Personaje:

PETRA

ERWIN

KARIN

PAUL

MAGDA

DOAMNA DOCTOR / FIICA / CIOBĂNIȚA

KARL

5/117

[Pagina anterioară](#)

[Pagina următoare](#)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

1.

(Paul, singur într-un con de lumină. Atmosfera este ireală, se poate și ca numai capul lui să fie scaldat în lumină. Cuvintele lui sunt adresate publicului. E emoționat.)

PAUL:

Eu pot să mă dizolv, dacă cineva mă bagă în acid sulfuric. Aș putea să demonstrez asta. Pot să jonglez cu șaptesprezece mingi. Dar numai dacă nu se uită nimeni la mine. Aș putea să vorbesc fluent belgiana, canadiana și africană, dacă aceste limbi ar exista. Și pot să fac visele să devină realitate, dar asta nu am făcut-o încă niciodată. *(După o pauză.)* Noaptea trecută am visat. Totul era negru. Ochii mei erau închiși, la fel ca și camera fără ferestre, în care stau dintotdeauna întins lângă mine. Ceva, nu știu ce, e schimbat. Am senzația de ceva necunoscut, care nu este eu. Nu îmi este ostil. Încep să respir. Nemaipomenit. Respir. Simt cum coșul pieptului mi se dilată iar eu ocup spațiu, un spațiu care a fost întotdeauna rezervat pentru alții. Stau drept și respir. Nemaipomenit. Deschid ochii. Nu-mi vine să cred. În fața mea stă un electrician și spune: "Cum vă simțiți? Sunteți singurul care a supraviețuit. Acum nu mai vine nici un pic de gaz. Puteți să respirați." Lumea e depopulată. Sunt singur și nimeni nu mă poate ajuta. Tot ce văd ochii mei e nepericulos. Nu am încredere-n ei. Simt cum devin din ce în ce mai mare dar nu mă ciocnesc de nimic. Dintr-o dată simt că e periculos, cum stau eu așa deasupra lucrurilor. Cuprinsul meu începe să prezinte pete albastre și eu înțep autoprețuirea mea până când îmi fac răni. Zdrobesc rebeliunea mea împotriva vieții mele de până acum și dau cu ea de pământ, unde mă regăsesc pe mine, sângerând. Nu mai îmi suport respirația. Hotărâsc să nu risipesc aerul din jurul meu, în fond, el nu îmi stă numai mie la dispoziție. Am să dorm, ca să se facă din nou negru, așa cum sunt obișnuit. Stau întins și mă legăn doar atât cât să pot să fiu sigur că nu mi se întâmplă nimic. Nu prea stau bine. Știu asta. Dar mie-mi ajunge. Nu trăiesc. Supraviețuiesc. Asta-mi ajunge. *(Pauză)* Și apoi vine momentul acela de vis. Știu că asta n-o credeți. Am încheiat deja cu tot și cu toate, când ajunge la mine vocea asta. O

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

voce de femeie. O voce din neant. Și știți ce-mi spune ea? Ea spune: "Cred că începe ceva." Ce nebunie, nu-i așa? Așa e. "Cred că începe ceva." *(Pauză)* De vis. Eu vreau ca asta să devină realitate. *(Heblu)*

2.

(Petra și Erwin se văd stând foarte aproape unul de altul, în timp ce Petra se retrage din calea insistentului Erwin.)

ERWIN:

Încă o dată!

PETRA:

Nu! Nici o dată! Nici măcar o dată!

ERWIN:

Încă o dată! Pentru ultima oară!

PETRA:

Nici nu mă gândesc!

ERWIN:

Doar o dată!

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

De trei ori ai spus deja că-i ultima oară! Nu! Nici măcar o dată! Nici măcar o singură dată!

ERWIN:

Te rog.

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Doar o singură dată!

PETRA:

Nici o dată! Nici măcar o singură dată! O spun pentru ultima dată!

ERWIN:

Dar ce-i cu tine? Așa deodată. Spune o dată.

PETRA:

Nimic nu am. Asta spun. Nimic.

ERWIN:

Ba mă ai pe mine. Doar eu nu sunt nimic.

PETRA:

Nu. Din păcate nu.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN:

Dar ce anume am făcut eu, după părerea ta?

PETRA:

Destule.

ERWIN: *(aproape de tot)*

Un exemplu. Spune o dată un exemplu.

PETRA: *(retrăgându-se)*

Nu pune mâna pe mine!

ERWIN: *(plângând)*

Ce-am făcut?

PETRA:

Ce să-ți mai spun eu. Te cunoști tu.

(Fără să fie observată de cei doi intră Karin. Are pe ea un șorț și mănuși de cauciuc și se apucă de curățenie sau de alte treburi gospodărești. Cei doi care continuă să se certe pot să ajungă chiar lângă ea, dar nici unul din ei nu are voie s-o vadă pe Karin și nici Karin nu are voie să-i vadă pe ei.)

ERWIN:

Te culci cu altul.

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Nu. Nici o dată. Nici măcar o singură dată.

ERWIN:

Spune tot ce vrei tu să spui, dar nu te culca cu altul.

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Iubești pe altcineva?

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Nu?

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Nu mă iubești. Asta e. Tu nu mă iubești. Recunoaște că așa stau lucrurile. Nu mă iubești.

PETRA:

Nu.

10/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN:

Recunoaște. Poți să recunoști. Poți să recunoști liniștită. Dacă e așa, recunoaște și gata.

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Nu mă iubești. Dacă despre asta e vorba, atunci spune-o. Care va să zică nu mă iubești.

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Asta voiai să-mi spui?

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Spui că nu. Ce-nseamnă asta.
Ce-nseamnă asta, când spui nu? Nu?

PETRA:

Nu.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN:

Am făcut ceva? Am greșit cu ceva? Dacă am greșit cu ceva, atunci spune-mi. Asta era? Că am greșit cu ceva?

PETRA:

Lasă-mă-n pace.

ERWIN:

Spune-mi cu ce-am greșit.

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Te ferești de mine.

PETRA:

N-am timp.

ERWIN:

N-ai timp pentru mine? N-ai timp?

PETRA:

Nu. Vreau să rămân singură.

ERWIN:

Nu te excit deloc?

12/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Sunt prea bătrân. Asta era? Bineînțeles. Prea bătrân. Cum de nu mi-am dat seama de la-nceput. Care va să zică sunt prea bătrân.

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Prea bătrân. Asta era. Sunt prea bătrân. Care va să zică sunt prea bătrân.

PETRA:

Nu. Termină. Nu-i asta.

ERWIN:

Nu-i asta. Care va să zică chiar e ceva. Dar ce anume. *(apucând-o de braț)* Dă-i drumul. Spune!

PETRA:

Nu pune mâna pe mine! Pentru ultima oară!

ERWIN:

O dată doar! O dată nici nu se pune!

13/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Nici o dată! Nici o singură dată!

ERWIN:

Nu te mai prosti. Nu-ți mai bate joc de mine. Ia-mi pula în mână.

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Îți astup toate găurile.

PETRA:

Nu.

ERWIN:

Înainte îți plăcea.

PETRA:

Mi-e rușine de mine.

ERWIN: *(trăgând-o spre el)*

Ce s-a-ntâmplat? Trebuie să-mi spui dacă s-a-ntâmplat ceva. Asta e! Trebuie să-mi spui despre ce vorba! Ce s-a-ntâmplat?

14/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Nu te iubesc! Ai greșit tu undeva! Nu am timp pentru tine! Trebuie să fie din cauza ta! Nu mă exciți nici măcar un pic de tot! Din contră: Ești prea bătrân! *(după un timp)* În fond, cine-ți dă ție dreptul să nu fii încă înmormântat?

ERWIN: *(după o pauză lungă)*

Ce spui tu acolo? Asta spui? Asta n-o s-o mai spui încă o dată! Nici măcar o singură dată! Nici o dată! Îți închid eu gura, pizdă ce ești, muiere ce ești!

(O apucă pe Petra de părul strâns în coadă și o obligă să se întindă pe jos. Petra nu se apără. Apoi Erwin îi smulge hainele de pe ea. Începe s-o cerceteze plin de interes. În același timp îi miroase plin de satisfacție regiunea genitală. Procesul acesta durează mult.)

PETRA: *(răsucindu-se spre Karin)*

Mama, tăticu' îmi face iarăși lucruri ciudate.

KARIN: *(fără să se uite, continuând să trebaluiască)*

Ți se pare ție.

(Se aude soneria.)

KARIN: *(spre public)*

Sunt o femeie în floarea vârstei, mă numesc Karin. Căsnicia mea durează deja de ani buni și a fost binecuvântată cu o fiică, pe care soțul meu și cu mine am botezat-o cu numele de Petra. Dar uite cum stau și vorbesc într-una, cu toate că cineva stă în fața ușii și sună. Trebuie să fie vecina mea Magda, care de fiecare dată îmi dă și mie revista ei ilustrată, după ce a terminat-o ea de citit.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

(În timp ce Petra e violată de Erwin, Karin iese pentru a se întoarce apoi cu vecina ei. Cele două nu iau act de actul care are loc în fundal. Ele poartă o conversație specifică gospodinelor. Karin răsfoiește revista ilustrată.)

MAGDA: *(intrând în plină conversație)*

Și am zis, ia să dau eu o fugă vizavi. Trebuia pur și simplu să spun asta o dată și o spun imediat de două ori și repet: Până la urmă or să-i scoată vinovați pe vecini.

KARIN: *(derutată)*

Nu.

MAGDA: *(întinzând mâna după revistă)*

Pagina 3. Scrie la ziar. Așa că-i adevărat. Or să-i scoată vinovați pe părinți.

KARIN:

Nu.

MAGDA:

Mame, care-i acoperă pe făptași! Pagina 4.

KARIN: *(deschide revista)*

Nu.

MAGDA:

Și pe pagina 4. La prima vedere, copiii afectați nu lasă să se vadă nimic deosebit. Ei vin din familii cu părinți iubitori, care-i protejează, merg la școală, sunt îmbrăcați ca și când în fiecare zi ar fi

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

duminică, care e o zi deosebită. Ei dispun de frizuri rezonabile, care la masă nu le fac părul să le cadă peste fața copleșită de vinovăție. Poate că sare în ochi faptul că ei nu dispun de prieteni și că nici nu-i invită pe aceștia pe la ei pe acasă. Că dau dovadă de un comportament stricat din cale afară. Pagina 5. Că par să fie cu gândul în altă parte. Corpul lor pare ceva lipsit de viață, care nu e mort. S-au despărțit de ei înșiși. Nu suportă să fie atinși respectiv nu umblă printre oameni înzestrați cu sex. Se percep pe ei înșiși ca pe niște ratați. În rest nu percep nimic. *(după o scurtă pauză)* Nu se vede nimic pe ei. Nu se vede. Oameni ca tine și ca mine.

KARIN:

Nu.

MAGDA:

Pagina 6. Ceea ce se întâmplă cu adevărat în acești copii răzbate rareori la suprafață. Printr-o iscusită mutare de șah, făptașul reușește nu doar să abuzeze sexual de copil, ci și să-l transforme în complice, spunându-i...

ERWIN: *(care între timp a avut un orgasm și vorbește cu Petra care și-a pierdut cunoștința)*

Ăsta e secretul nostru. Dacă-i spui lui mama, se va întâmpla ceva rău de tot! Atunci se supără și nu te mai iubește. Și bineînțeles că nici eu nu te mai iubesc atunci. Eu n-am vrut să se întâmple asta. Dacă spun că ești bolnavă, ajungi la balamuc și nu mai ieși niciodată de acolo. Atunci nu mai ești fiica mea.

MAGDA: *(aplecându-se bucuroasă spre Erwin)*

Exact! Erai și tu acasă, uite că nici n-am știut.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN: *(deodată, cu maniere impecabile, spre Magda)*

Sărut mâna, vecină.

MAGDA: *(spre public)*

Acesta este vecinul meu Erwin, medic veterinar, are cabinetul lui, un om care în ciuda rangului său social înalt nu se simte deranjat de incultura soției lui. De la moartea soțului meu, care a fost inginer, el îmi dă întotdeauna o mână de ajutor ori de câte ori e nevoie de o reparație, când se ivește vreo stricăciune sau vreo problemă. Cred că acum am să vorbesc cu el despre tema abuzului sexual, despre care scrie atâta-n ziare.

(Erwin li se alătură femeilor. E îmbrăcat doar pe jumătate. În timp ce vorbește, Karin îl îmbracă la loc, îl contemplă cu mândrie etc.)

ERWIN:

Întreb: Atunci când eu sunt tandru cu copilul meu, atunci asta înseamnă abuz?

KARIN și MAGDA: *(cu cea profundă convingere)*

Nu!

ERWIN:

Atunci când eu îmi alint copilul. Și asta e tot abuz?

KARIN și MAGDA:

Nu!

ERWIN:

Atunci când eu, printr-un contact corporal plin de căldură și de iubire, îi provoc copilului meu o experiență care îl face fericit, asta e tot abuz?

KARIN și MAGDA:

Nu!

ERWIN:

Atunci când eu îmi sărut copilul. E tot abuz?

KARIN și MAGDA:

Nu!

ERWIN:

Atunci când îl bat?

KARIN și MAGDA:

Nu!

ERWIN:

Când introduc un deget?

KARIN și MAGDA:

Nu!

ERWIN:

Îl umplu de spermă?

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARIN și MAGDA:

Nu!

ERWIN:

Îl fut?

KARIN și MAGDA:

Nu!

ERWIN: *(punând capăt euforiei generale, ton obiectiv)*

Periculos și cu urmări deosebit de grave pentru copil e abia atunci când adultul nu știe să facă deosebirea între tandrețe și pasiune.

MAGDA: *(rezumând)*

Și totuși: așa ceva se poate întâmpla cu orice copil. Cu al vostru poate chiar mâine deja!

KARIN: *(lui Erwin)*

Acuma ce-ai mai făcut iar!

ERWIN:

Futut și ejaculat.

KARIN:

Nu tolerez una ca asta! Iar ai murdărit covorul! Tot mereu dă pe dinafară!

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN:

Ține-ți fleanca.

KARIN: *(aer de fetiță)*

Și pe mine chiar nu mă mai găsești deloc frumoasă.

ERWIN: *(întorcându-se cu spatele)*

Sugi pula.

KARIN:

Chiar am voie?

(Heblu)

3.

(Petra singură pe scenă)

PETRA: *(spre public)*

Într-un fel nu pot deloc să-mi iert faptul că nu mă apăr, că nu mă transform în bărbat, că nu ajung o dată și o dată să nu-mi mai simt deloc sentimentele mele, că nu ajung să simt deposedarea de corpul meu ca pe o eliberare, că nu iau o dată hotărârea sau așa ceva, ca să nu se mai ocupe de mine cu degete și organe de reproducere și să facă cu mine niște chestii pe care de multe ori le face cu mine fără întrerupere tot timpul. *(Pauză)* Ce am făcut eu în fond deja până acum în

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

principiu? Am trântit ușa. Da. Am avut dureri de cap. Da. Am strâns picioarele. Da. Am avut infecții și micoze în regiunea genitală. Da. Mi-am băgat dopuri înăuntru, pentru ca partea aia a lui să nu mai poată să încapă în mine. Da. M-am tăiat cu o lamă de ras în regiunea dintre picioare ca să-l apuce scârba și poate pentru ca să mă lase sigur în pace. Da. Am fugit de acasă. O dată chiar până în îndepărtata țară vecină Franța. Cu autostopul sau furișându-mă într-o remorcă sau pe blat cu trenul. Da. Da. Da. Chestii de-astea am tot făcut cu mine. Și ce-am obținut cu toate eforturile astea? Că Poliția m-a adus înapoi. Că el m-a bătut. Că și-a ieșit din sărite și a vârât sticle în mine. Țevi de metal, bucăți de lemn și degetele lui strânse în pumn. Verigheta i s-a agățat de mine și m-a rănit și mi-a curs sânge. Că a trebuit să i-o fac tot mereu, tot mereu cu gura. Că sperma lui mi-a ieșit pe gură și pe nas. Că a trebuit s-o înghit. Că a trebuit să vomit. *(Pauză)* A trebuit să vomit. *(După o pauză lungă)* Sper precis că mai bine o să-mi sfârșesc viața, pe care întotdeauna mai bine n-aș fi trăit-o deloc. Îmi iubesc tatăl. E clar că mai bine renunț la mine decât să renunț la el. Nu cât timp trăiesc. Într-un fel nu reușesc cumva în nici un fel să-i spun că nu mai suport, oricât aș ține la el. Într-un fel am să reușesc eu să mă omor. *(plină de iubire)* Mă simt răspunzătoare. Vinovată. Că te las singur. Moartea mea are să te omoare. Sărmane Papá.

(Heblu)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

4.

(O sufragerie. Magda stă îngrijorată deoparte, în timp ce doamna doctor – în halat alb – îl consultă pe fiul ei dezbrăcat. E plin de vânătăi, arsuri etc. Limbajul lui corporal vorbește fără echivoc.)

MAGDA: *(care nu suportă tăcerea)*

Așa cum v-am spus, doamna doctor. Bine că sunteți aici, doamna doctor. Un accident, doamna doctor.

DOAMNA DOCTOR: *(întrerupând examinarea, spre public)*

Eu sunt doctorița pediateră Stock, văduva consilierului medical Stock, care a plecat din viață încă de timpuriu, nelăsându-mi nici un fiu, doar o fetiță, pe Ina a mea. Mă îndoiesc că rănilor acestui băiat au fost provocate de un accident casnic. Am să cercetez cât mai exact cauzele acestei probleme. Hm. *(spre Magda, demonstrându-și spusele pe Paul)* Arsuri de gradul doi. Răni deschise, tăieturi, provocate în mod evident de un cuțit. O durere înțepătoare, arzătoare la micțiune, după cum spune el. *(spre Paul)* Nu-i așa?

PAUL: *(intimidat)*

Da.

DOAMNA DOCTOR:

Infecții micotice recurente, care au afectat deja organe interne. Erupții la gură provocând mâncărimi. Întindere extremă în regiunea anală. Sângerări în regiunea anală. Este imposibil ca acesta să fi fost un accident. Pentru mine arată a abuz.

MAGDA:

Abuz, doamna doctor, abuz? Dar eu îmi iubesc fiul! Îl iubesc pe fiul meu așa cum nu am mai iubit nici un alt om pe lumea asta, doamna doctor! Pot să depun mărturie, e cel mai curat și mai minunat sentiment pe care-l pot transmite, doamna doctor. Niciodată nu i-aș provoca vreo durere, nu l-aș răni cu bună știință, nu i-aș face vreun rău. Nici măcar nu am un penis, doamna doctor! Atât sunt de săracă, doamna doctor, că nu am nici măcar un penis, doamna doctor! Să nu mă reclamați.

DOAMNA DOCTOR:

De regulă, făptașele care resimt lipsa unui penis știu să compenseze neajunsul cu un baton obișnuit de masaj așa cum se găsește el în comerț. Iar atunci când fac asta, faptul că ar putea astfel să-i provoace copilului dureri neînsemnate nu le împiedică decât în mod excepțional să o facă, ceea ce confirmă regula.

MAGDA: *(ajunsă din urmă de o amintire, pierdută în gânduri, bucuroasă)*

Corect. Am avut un obiect din ăsta. Un baton alb de plastic, care avea formă de penis.

(Deodată devine conștientă de ceea ce tocmai a spus. Se sperie. Doamna doctor se postează protector în fața lui Paul. Apare un moment neplăcut de tăcere)

DOAMNA DOCTOR: *(lui Paul)*

E adevărat?

PAUL:

Da. *(după o pauză)* Batonul era incredibil de lung și de tare. Zăcea în sertarul de la noptiera ei lângă o pungă cu ursuleți de cauciuc. Aveam opt ani atunci, și mama m-a întrebat dacă nu voiam să știu ce era ăla.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

DOAMNA DOCTOR: *(către Magda)*

Vă întreb: De ce ați făcut asta?

MAGDA: *(după o scurtă pauză, pe un ton hotărât)*

Pur și simplu am avut chef de asta. Aveam așa un fel de dispoziție, doamna doctor, aveam poftă și așa un pic de excitație, doamna doctor. Cum v-am spus deja, doamna doctor: aveam chef s-o fac. Când sunteți singură, și e acolo un copil din ăsta, așa de moale, așa de cald și de singur, atât de recunoscător pentru fiecare mângâiere, asta se pornește de la sine, doamnă doctor. O chestie pe care nu o puteți influența, doamnă doctor. Și pe urmă o faci din nou, atunci când îți vine, doamnă doctor. Și pe urmă îi place și copilului. Doar se observă asta, când cineva se simte bine, sau nu. Sau nu se observă, doamna doctor. Asta-i ceva normal. Între bărbat și femeie, doamnă doctor. Dar cu un bărbat e mai puțin dinăuntru-n afară. Mai puțin amuzant. Cu un copil, totul este curat, fără transpirație și gemete și tot tacâmul. Un copil e mult mai delicat și mai vulnerabil și nu știe de nimic. Atunci poți să conduci totul acolo unde ai tu nevoie. Și copilul nici nu țipă. Doar dacă nu îi provoci dureri, doamnă doctor. Dar eu nu-i provoc dureri lui Paul, doamna doctor. Doar îl iubesc. Când iubești pe cineva nu vrei să-i provoci dureri.

DOAMNA DOCTOR:

Abuz.

MAGDA:

Să nu mi-l luați. Vă implor, doamna doctor. Nimeni nu mi-l poate înlocui. Cu atât mai puțin un bărbat. Este cu totul altceva, să te afli în brațele unui bărbat sau să aveți un copil care depinde de dumneavoastră, care nu cere nimic, care doar dă, mânat de frica lui necondiționată, iubitoare. ăsta e un sentiment pe care un bărbat nu ți-l dă nici un pic, doamnă doctor. Să faci dragoste cu un copil, asta e o fărâmă de cer pe pământ, doamnă doctor. Și mă excită numai când mă gândesc la

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

asta, doamnă doctor. *(Pauză)* Așa cum v-am spus, doamnă doctor: îl iubesc pe fiul meu. Niciodată nu aş vrea să-i fac vreun rău sau să-l rănesc. Niciodată!

DOAMNA DOCTOR: *(pierdută în gânduri)*

E adevărat. Femeile nu sunt atât de rele ca bărbații. Bărbații sunt plini de cruzime. Femeile abuzează de copii cu mai multă omenie și cu mai multă delicatețe decât bărbații și sunt mai atente cu ei. Există mai ales o deosebire în ceea ce privește forța și alte asemenea orori. Bărbații obțin totul cu forța. Și mai și amenință și mai și lovesc. Femeile nu procedează așa de regulă. Sau în orice caz foarte rar, în cazuri excepționale care confirmă regula. Femeile fac uz de sensibilitatea care le stă la dispoziție. La ce bun lovituri de pumn, dacă femeia își poate face treaba și cu iubire și delicatețe. *(Pauză)* Când mă gândesc la micuța mea Ina, ea era chiar dulce cu mine. Ea începea de multe ori din proprie inițiativă și mă mângâia și voia să-o sărut cu limba. Asta-i plăcea ei. Asta i se părea ei excitant.

MAGDA:

Cine-ar fi crezut una ca asta! *(când Doamna Doctor o privește uimită)* Doamna Doctor: lesbiană. *(dintr-o dată clocotind de furie)* Afară din casa mea!

DOAMNA DOCTOR: *(ton defensiv)*

Da' de unde! Cum de vă trece prin cap așa ceva. Doar

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

nu e femeie, Ina. Nu-i om. Ina. E copil. *(izbucind brusc)* Ce vă privește pe dumneavoastră, ce fac eu cu copilul meu? Îmi aparține! Afară din casa mea!

MAGDA: *(devenind îngăduitoare)*

Bineînțeles. E absolut incontestabil că-i așa. N-o să ne certăm acum. Dar știți, doamnă doctor, eu una pur și simplu nu știu dacă m-aș putea apropia de fiica mea, pe care din fericire nici n-o posed, animată de dorințe sexuale. *(Pauză)* Numai că eu una nici nu am înclinații lesbiene. *(Pauză, apoi, oferindu-i Doamnei Doctor un loc)* Doamnă doctor. Cafea? Ceai?

DOAMNA DOCTOR: *(așezându-se)*

Aș bea o cafea.

MAGDA: *(lui Paul, care a ascultat înspăimântat)*

Paul, iubitul, dă-mi o sărutare. *(după ce el a făcut asta)* Fii drăguț cu mine și cu doamna doctor. Vrei tu te rog să servești cafeaua. Doar ești în stare, nu-i așa? Doamna doctor și cu mine...

PAUL: *(întrerupând-o)*

Da. Dar. Eu. Doamna doctor...

MAGDA: *(ton nestăpânit)*

Fă bine și nu mă-ntrepu! Când o să înveți și tu să te porți în așa fel, încât să pot să ies în lume cu tine!

DOAMNA DOCTOR: *(lui Paul)*

Obrăznicile nu-ți sunt de nici un folos.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL:

Da.

(Paul iese, ca să se întoarcă neîntârziat cu o tavă pe care se află un ibric și două cești. În timpul absenței lui, femeile se așează la taclale.)

DOAMNA DOCTOR:

Copilul dumneavoastră mai are încă multe de învățat.

MAGDA:

Vedeți și dumneavoastră, doamnă doctor. Niciodată nu mi-a fost ușor cu el, doamnă doctor. Să nu mă întrebați de ce, dar niciodată nu mi-a fost ușor cu el, doamnă doctor. Dar de corpul lui m-am lăsat atrasă de la bun început, doamnă doctor. Când îi făceam baie sau când îi schimbam scutecele, de exemplu.

DOAMNA DOCTOR:

Sau la palmuit sau la uns cu alifie și la alăptat! Un corp din ăsta de copil mic e ușor de mânuit și echivalează cu o invitație prietenoasă, pe care eu una n-aș refuza-o.

MAGDA:

O, așa e. *(privind spre Paul care tocmai intră, care poartă o funie lungă pe umăr)* Mi-a plăcut să-l ating și să-l mângâi, doamna doctor, și m-am bucurat de pielea găinii care-i acoperea corpul, atunci când îl lingeam pe interiorul coapsei.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

DOAMNA DOCTOR:

Și mi-e permis să-mi închipui, fără să mă înșel prea tare, că asta vă producea o excitație sexuală intensă?

MAGDA:

O, sigur că da, doamnă doctor. Mă simțeam cât se poate de perversă, fiindcă era de-ajuns să mi-l închipui pe fiul meu, că mă și udam. *(Pauză)* Și chiar mă ud. *(după ce se amuză împreună o clipă, lui Paul, care a turnat cafeaua)* La ce-ți trebuie funia aia, dulceața mea? Fii drăguț și răspunde-mi.

PAUL:

O să mă spânzur.

MAGDA: *(amuzată, spre Doamna Doctor)*

Copii, ce să faci! *(pauză)* Întotdeauna am savurat intens faptul de a fi împreună cu fiul meu. Nu ne știa nimeni, doamnă doctor. Era doar ceva între mine și el. Asta nu privea pe nimeni nimic.

(În timp ce femeile continuă să se confeseze și să bea cafea, Paul încearcă să facă un laț ca să se spânzure. Pare mai degrabă neîndemânat și nu reușește.)

DOAMNA DOCTOR:

Dumneavoastră ați spus-o. Imaginați-vă: stau cu o prietenă la o cafea și ea îmi spune că, mai târziu, când fiul ei ajunge la vârsta adultă, care o să-i dea dreptul să facă tot ce vrea el, atunci precis că el are să se însoare cu mica mea Ina. Nu trebuie să vă spun ce sentiment de gelozie m-a încercat.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

MAGDA:

Revoltător, doamnă doctor! Eu nu aş fi de acord să-l cedez pe fiul meu sau să-l împart cu vreo femeie străină, care nu face parte din familie. Pentru mine, el a fost întotdeauna micul meu bărbat. Şi asta rămâne în vecii vecilor. *(Smulgându-i funia lui Paul)* Nu suport să văd așa ceva. Fii drăguț și dă-i-o lui mami. Altfel n-o să reușești niciodată, micuțul meu! *(În timp ce face un laț perfect)* Ei, doamna doctor, și cum vă simțiți ca făptașă? *(dându-i lațul lui Paul)* Poftim, comoara mea. Acum poți să te joci cu el. *(Paul ia lațul și și-l pune în jurul gâtului. În timp ce femeile vorbesc mai departe, el se urcă pe un scaun, după câteva încercări, reușește să arunce lațul pe după lustră și sare de pe scaun.)*

DOAMNA DOCTOR:

Uneori am deja sentimentul că greșesc undeva, din cauză că m-am temut că vecinii și prietenii mă vor lua drept o persoană perversă și deosebit de periculoasă. *(Pauză)* Față de Ina nu mă simt deloc vinovată. Inei îi convine. Micuța nu are nimic împotriva. Eu n-am chinuit-o niciodată. Pentru ea a fost o experiență care i-a lărgit orizontul și pentru mine la fel. Așa stau lucrurile și nu altfel. Răul, răul îl fac abia ceilalți, atunci când transformă totul prin legile și interdicțiile astea pe care le-au conceput.

MAGDA:

Așa e cum spuneți, doamnă doctor.

DOAMNA DOCTOR: *(sculându-se)*

Acum însă trebuie să plec. Azi e zi de vizită la psihiatrie. Altfel nu am ocazia s-o mai văd pe Ina.

MAGDA: *(sculându-se și ea)*

Înțeleg, doamnă doctor. Sper că în curând am să vă văd din nou, doamnă doctor.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

DOAMNA DOCTOR: *(în timp ce iese)*

Spuneți-i fiului dumneavoastră să nu privească viața atât de negativ. În fond, abuzul fără penis nu provoacă suferință. Tații sunt adevărații făptași. Iar al meu era înzestrat cu penis.

MAGDA:

La fel și-al meu.

DOAMNA DOCTOR: *(din off)*

Și nu aș spune că m-a făcut să sufăr.

MAGDA: *(din off)*

Și chiar așa să fi fost: din suferință învață omul. Doamnă doctor! Din suferință învață omul!

(Pe ultimele cuvinte ale Magdei, care se sfârșesc într-o explozie de veselie, Paul împinge scaunul la o parte. El atârână în ștreang, lațul se strânge. El se balansează de la stânga spre dreapta. Heblu.)

5.

(Paul singur în cameră, având încă ștreangul în jurul gâtului. Lustra zace lângă el pe jos. Vocea lui sună egal; sentimente adevărate pot fi auzite numai în câteva momente scurte.)

PAUL:

Cum spuneam: Batonul era alb la culoare, incredibil de lung și de tare. Era depozitat în sertarul de la noptieră lângă o pungă cu ursuleți de cauciuc, și o femeie, care era clar că e mama mea, a

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

întrebat dacă nu voiam să știu ce era aia. Eu stăteam și mă uitam și aveam opt ani. Ce-ar fi să o mângâi o dată cu el, a spus ea, și i-a dat unui copil de opt ani, care eram eu, obiectul respectiv și așa a început. Eu am început. Trebuia și să i-l introduc o dată între picioare, a spus mama. Că era și mai frumos așa. *(Pauză)* Am văzut că-i plăcea, ceea ce îi introduceam. Voiam să-i placă. Eu acceptam că ei îi plăcea. Am iubit-o foarte mult. *(Pauză)* Nu! S-a auzit o voce rugându-se, atunci când mama și-a introdus penisul meu în gură. Nu! Știu asta cu certitudine. Nu voiam asta. Ea voia. A făcut-o. Și pe urmă mi-a plăcut. Vreau să fiu cât se poate de sincer în privința asta. Da! Am vrut asta. Mama mi-a spus să-i arăt cât de tare o iubeam. Ea a luat corpul meu și pe mine și m-a pus peste ea și m-a apăsat până când era înăuntru la ea. Era înspăimântător de umed pentru mine. Ei i-a plăcut. Eu m-am bucurat fiindcă era evident că ei i-a plăcut. Pe urmă și-a introdus bățul acolo unde fusesem eu mai înainte și s-a satisfăcut pe săturate. *(Pauză)* Într-un fel, începând din ziua aia a fost o cu totul altă relație cu o mamă, care nu mai era a mea. *(Mândru)* Eram un adevărat cuplu de amanți. *(Pauză)* Acum aveam voie să stau seara mult mai târziu și să mă uit într-una la televizor. Pe urmă când i se declanșa pasiunea mă călărea în fața televizorului deschis. Copilăria mea, de care nu-mi amintesc, se terminase. Când aveam unsprezece ani am avut pentru prima oară un orgasm adevărat cu ejaculare. Mai întâi fusesem tare. Acum curgea din mine. Cerul pe pământ pe covorul din fața televizorului. Simțeam tot timpul gelozie față de tatăl meu care pe atunci mai trăia și care venea pe la noi uneori. Eu am spus: Nu! Nu mai vreau s-o faci cu ratatul ăsta, mamă. Dar ea a spus, ea a spus că trebuia s-o faci, pentru ca el să nu observe nimic și pentru ca eu să nu fiu dus într-o școală de corecție, acolo unde-mi era locul. *(Pauză)* De ani de zile o ducem așa. *(Pauză)* O iubesc. *(Pauză)* Și atunci când sunt iar deprimat și mă gândesc la sinucidere și mi se umezesc ochii și o întreb pe femeia care a fost cândva mama mea de ce a făcut asta cu mine și de ce nu am crescut și eu normal ca alți băieți ea zice: "Nu începe iar cu asta. Ți-a făcut bine. Și dacă vreodată o să ai o altă femeie, ceea ce nu ți-aș recomanda, atunci o să ajungi să-mi fii recunoscător." *(Pauză)* Nu! Nu am deloc o mulțime de femei la dispoziție. Alte femei sunt altfel, și eu nu pot. Oriîncotro mă uit ca să n-o mai văd, o am pe mama înaintea ochilor. Ea e tot timpul aici. Eu vin pentru ea, dar nu obțin

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

nimic. Rămân împotmolit pe drumul care nu duce nicăieri. Da! (*mândru*) Suntem o adevărată pereche.

(*Heblu*)

6.

(*Erwin și Karl stau în fața unui leagăn, pe care-l tot balansează încoace și-ncolo. Își întrerup textul pentru a gădila copilul care se găsește în leagăn, pentru a-l alinta etc.*)

KARL:

Și?

ERWIN:

Băiat sau fetiță?

KARL:

Am uitat. Vezi și tu.

ERWIN: (*o face*)

Lipsește ceva. E fetiță.

KARL:

Exact.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN:

Și-n curând deja o tânără femeie.

KARL:

Exact.

ERWIN:

Pot să pun mâna?

KARL:

Cum să nu. Ca-ntre prieteni. Mai și întrebi.

ERWIN: *(prudent, cu un deget întins, în leagăn)*

Șase luni, zici.

KARL:

Exact.

ERWIN:

Văd că deja își pune-n funcțiune toată puterea de seducție.

KARL:

O fetiță de un an poate să joace pe degete orice bărbat de patruzeci.

ERWIN:

Și asta o știe bine și ea.

34/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARL:

Exact.

ERWIN:

Fetița aia mică de cinci ani de alături mi-aruncă niște priviri ca și când ar vrea să facă sex cu mine.

KARL:

Curva mică. *(Pauză)* Trebuie să-ți umezești degetul. Așa vrea ea. *(El își umezește degetul și-l introduce în leagăn)* Uite așa. Ai văzut. Așa.

ERWIN: *(făcând la fel)*

Așa?

KARL:

Exact.

(Tensiunea sexuală între ce doi crește. Își introduc mâna rămasă liberă în pantaloni și se masturbează. Se uită în leagăn și nu se mai privesc unul pe altul atunci când vorbesc.)

KARL:

O iubesc pe-asta mică. Iar atunci când doi oameni se iubesc, sexul face parte din relația lor, nu-i așa?

ERWIN:

Exact.

35/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARL:

Un copil este totuși un om, chiar dacă e mic.

ERWIN:

Exact.

KARL:

O sexualitate împlinită între bărbat și copil nu presupune exploatarea sexuală a copilului, ci reprezintă o relație partenerială în cadrul căreia copilul are toate drepturile. Inclusiv dreptul de a spune nu.

ERWIN:

Orice copil are dreptul la sex cu adulți.

KARL:

Am o adevărată oroare față de părul pubian. Cu una de doisprezece ani nici nu mai pot să-mi închipui că aș putea s-o fac.

ERWIN:

Eu însumi sunt bărbierit.

KARL:

Tind spre o adevărată relație. Împreună cu copilul, vreau să plonjăm într-o iubire adevărată.

ERWIN:

Și eu. Cât timp mai cade pe spate.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARL:

Raporturile sexuale le practic abia atunci când un copil are cinci sau șase ani. Orice altceva ar fi abuz în ochii mei.

ERWIN:

Exact.

KARL:

Pentru mine devine interesant abia când copilul trăiește totul în mod conștient.

ERWIN: *(după ce, cu un geamăt puternic, a ajuns la orgasm, pe un ton pragmatic și cât se poate de manierat)*

Așa, dragul meu Karl. Atunci, ne vedem deseară la teatru (**Rog să se facă referință la orașul în care se joacă, de exemplu în Viena la Burgtheater sau la Opera de Stat, în Hamburg la Opera de Stat etc.*)?

KARL: *(masturbându-se)*

Bineînțeles. La premieră.

ERWIN:

În sfârșit, iarăși un clasic. Nu mă atrage dramaturgia modernă. În noile opere scenice e vorba numai de violență, negativitate și personalități bolnave. Nu, mulțumesc! Eu vreau frumosul, sublimul. *(uitându-se din nou în leagăn)* De fapt, cui îi aparține copilul?

KARL:

Mie. *(Pauză)* Consider că copiii străini sunt prea periculoși.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN:

Felicitări.

KARL: *(masturbându-se încă)*

Și fiica mea e deja gravidă cu al doilea.

(Ajunge la orgasm. Heblu)

7.

(Păstorița și oaia traversează scena de la stânga spre dreapta. Relația dintre ele e pașnică spre veselă. Este posibil ca textul ei să se transforme la un moment dat în cântec, ca păstorița să cânte la un instrument sau ceva asemănător.)

OAIA:

Voi ce părere aveți? Oare tații care au fost aici înaintea noastră, mai aveau ei vreun adevăr?

PĂSTORIȚA:

Îl aveau, fără îndoială.

OAIA:

Și care, credeți voi, este acest adevăr?

38/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PĂSTORIȚA:

În sine nu e absolut nimic.

OAIA: *(râzând)*

Să mai înțeleagă cineva ceva dacă poate.

PĂSTORIȚA: *(la fel)*

Mai limpede de atât mi-e cu neputință să formulez.

(les amândouă)

8.

(Gara, care poate fi eventual sugerată prin zgomotul unor trenuri care se apropie. Paul stă în avanscenă. Stă cu fața spre public și mănâncă o banană. Apoi apare Petra. Paul o observă, în timp ce-și face de lucru la rucsacul său și-și scoate ceva de băut. Ea nu îl observă.)

PETRA: *(spre public)*

Iubiți, de fapt, oarecum părinți! Când o să găsiți această scrisoare, eu nu am să mai fiu ființa vie care oricum nu am fost niciodată. Îmi iau bun rămas. De fapt în linii mari eu nu știu absolut deloc de ce ar trebui să supraviețuiesc. Visez mult, dar abia mă trezesc, că totul se termină și văd un soare care mă pune în umbră. Nu am nimic împotriva lumii. Lumea îmi place. Încerc mereu să-i vin în întâmpinare, dar pe urmă mă trezesc față-n față cu abisurile vieții pe care o duc alții. Întind mâna după ei. Distanța dintre noi se mărește. Nici măcar nu mai deranjez, atât de mult m-am

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

îndepărtat. Nu înțeleg abisurile în care-mi arunc privirea. Mă uit înapoi. Nu văd nimic. După aia când am tras în mine, îmi doresc să fiu în sfârșit moartă. Renunțarea de sine e o problemă pe care poate că o s-o rezolv cândva. Mai întâi am vrut să-nghit pilule, dar pe urmă am citit că e posibil să fii găsit prea devreme, în timp util. Pe urmă îți pompează afară cu promptitudine conținutul stomacului și pe urmă evident că ajungi închisă cu forța într-o instituție și nu mai ieși niciodată. *(Pauză)* De fapt așa ceva aș vrea eu să vă fac vouă. Ba nu. Asta o tai. Mai bine scriu: De fapt așa ceva nu aș vrea eu să vă fac vouă. Sper că precis o să puteți să citiți tot. Sunt de negăsit. Afară, la

gara veche, unde m-am omorât și data trecută. Dragi părinți, amintiți-vă de mine și nu mă uitați. Trebuie în sfârșit să mă desființez o dată, înainte s-o facă altcineva. Eu sunt. Eu n-am să mai fiu, dar eu sunt fiica voastră, Petra.

(Scoate la iveală un revolver, pe care și-l ține la tâmplă. După un moment de tăcere încordată, Paul vine lângă ea. Din când în când mai bea puțin.)

PAUL: *(interesat)*

Ce faceți aici?

PETRA: *(tresare)*

M-ați speriat de moarte!

PAUL:

Nu chiar de tot.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Ce?

PAUL:

Acum stați lângă mine. Ca și mine, lângă șinele de cale ferată. Trăiți.

PETRA:

Vă rog să mă scuzați. Îmi pare rău.

PAUL:

E nevoie de mai mult decât de auto-compasiune pentru a te sinucide.

PETRA: *(ton defensiv)*

Dar sunt decisă să mă decid bucuroasă! Am să-mi pun capăt zilelor! Nu-i chiar o catastrofă. Există o pluralitate multiplă de modalități variate de a se omorî. *(după câteva clipe de gândire încordată)*
Să te îneci, să-ți dai foc, să iei pilule, să te spânzuri...

PAUL:

Să te înjunghii.

PETRA: *(acceptând sugestia cu recunoștință)*

Să te otrăvești.

PAUL:

Să te gazezi.

41/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Să te arunci înaintea mașinii.

PAUL:

Să nu mănânci.

PETRA:

Să te împuști. Într-un fel, eu prefer de obicei de fiecare dată împușcarea.

PAUL:

Vreți să vă împușcați cu adevărat?

PETRA:

Aproximativ exact.

PAUL:

În ce fel?

PETRA:

Cred că mă gândeam că în cap.

PAUL:

Dar asta nu e deloc prea sigur.

PETRA:

Într-adevăr. Atunci mai bine cu precizie în inimă.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL:

E lucru demonstrat: cel mai sigur e să tragi în gură.

PETRA:

OK. Atunci de data asta am s-o fac fără nici o problemă așa. Vă mulțumesc mult. *(vârându-și pistolul în gură)* De ce n-ați spus așa de la bun început.

PAUL:

Nu m-ați întrebat.

PETRA: *(scoțând pistolul din gură)*

Îmi cer iertare. Îmi pare rău. Am să mă debarasez imediat de conștiința mea de sine cu care sunt obișnuită. Am fost excesiv de egocentrică, din cauză că lumea mea s-a învârtit în mod constant fără întrerupere numai în jurul meu.

PAUL: *(depozitându-și băutura la loc în rucsac)*

Dar nu e nici o problemă. Ieșiți liniștită afară din dumneavoastră.

PETRA:

Cum de vă trece prin cap una ca asta. Cel mai bine mă consum în mine însămi. Acolo mă simt eu acasă și acolo am posibilitatea deloc imposibilă de a mă delimita de lumea exterioară.

PAUL:

Eu nu am nici un acasă. Eu nu am nici măcar un tată, care să mă fi confecționat cuprins de bucurie. Eu nu întruchipez nici o valoare pe lumea asta. Eu sunt un om de unică folosință.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Nici eu nu am un tată al meu, cel puțin așa cred. *(pauză)* Dar țin la maică-meă.

PAUL:

Spuneți incredibil de multe prostii.

PETRA: *(măgulită)*

Găsiți?

PAUL: *(încurcat)*

Pe mine mă cheamă Paul.

PETRA:

Petra. *(dându-și mâinile)* Sper că ajutorul dumneavoastră m-a ajutat cu siguranță. Chiar dacă nu am voie să primesc nimic de la un bărbat necunoscut.

PAUL:

Cine spune asta?

PETRA:

Tatăl meu.

PAUL:

Ăla pe care nu-l aveți.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Da.

PAUL: (*tandru*)

Petra.

PETRA: (*la fel*)

Paul.

PAUL: (*după o tăcere lungă, încurcat*)

Acum însă trebuie să plec.

PETRA:

Sunteți ocupat? Aveți o slujbă?

PAUL:

Nu am nici o slujbă. Dar am talent.

PETRA:

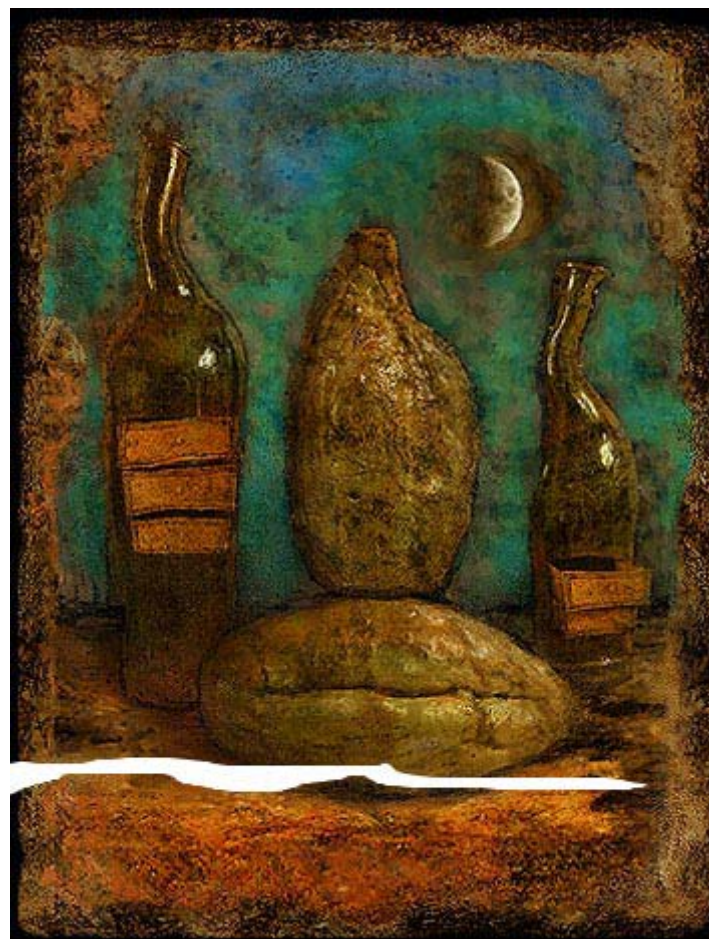
La ce? Vreau doar să spun. Așa aproximativ.

PAUL: (*mândru, ton mucalit*)

Eu știu să fac visele să se împlinescă. Dar până acum n-am făcut-o încă.

PETRA: (*impresionată*)

Și prin asta poți să-ți asiguri o viață plătită?

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL: (*mândru*)

Nu.

PETRA:

Aș putea aproximativ să vă întreb ce faceți acum?

PAUL:

Aștept un tren.

PETRA:

De ce aici?

PAUL:

Am să mă arunc pe șine. Și am să mor.

PETRA:

Și mai departe?

PAUL:

De ce mai departe? Voi fi ajuns deja la gara terminus într-un mod dovedit.

PETRA: (*foarte clar*)

Iertați-mă. Dar gara asta a fost închisă.

PAUL:

Poftim?

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Vreți să vă omorâți în condiții inutil îngreunate. Pe aici nu circulă trenuri.

PAUL: *(după o pauză)*

Căcat. Trebuie să fie o noutate.

PETRA:

Nu. Gara e închisă deja de cinci ani.

PAUL:

Asta explică tot. De ani de zile tot încerc să mă arunc sub roțile trenului în această gară. Sunt victima împrejurărilor. Aștia au oprit circulația trenurilor pur și simplu ca să mă împiedice să mă sinucid. Nici măcar dreptul la propria ta moarte nu-l mai ai, ca om care nu vrea să schimbe lumea.

PETRA: *(întinzându-i pistolul)*

Nici moartea nu schimbă nimic. Moartea pune capăt.

PAUL: *(arătând spre pistol)*

Ce să fac cu el?

PETRA:

Împușcați-vă! Fiți drăguț și acceptați oferta mea avantajoasă de ajutor. Puneți mâna și omorâți-vă. *(îndreptându-se spre el cu pistolul)* Eu am să vă urmez.

PAUL: *(îngrozit)*

Nu puneți mâna pe mine!

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Dar niciodată n-aș face una ca asta! (*distrusă*) E evident că iarăși am mai făcut încă o dată aproximativ totul pe dos. E drept că nu știu dacă s-a întâmplat ceva, dar în cazul în care acesta a fost cazul, precis că m-am comportat greșit.

PAUL:

Sunt atât de penibil. Ajunge.

PETRA:

Eu cred că începe ceva.

PAUL: (*iritat*)

Ce-ai spus?

PETRA:

Eu cred că începe ceva.

PAUL: (*derutat*)

E ca-ntr-un vis. Vreau să devină adevărat.

(Într-o fracțiune de secundă, Paul devine conștient de faptul că în fața lui se află visul lui devenit realitate. Între cei doi se instalează un moment de liniște. Ei se privesc și apoi încep să stea de vorbă ca-ntr-o îndrăgostiți.)

PETRA: (*iubitoare*)

Ești un cur.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL: *(la fel)*

Și tu spui doar căcături.

PETRA:

Uită-te la tine cum arăți. Să mori de răs.

PAUL:

Dar nu sunt așa de urât ca tine.

PETRA:

Precis că ție nu-ți reușește absolut nimic.

PAUL:

Adevărat.

PETRA:

Ești o pulă bleagă.

PAUL:

Și asta-i adevărat.

PETRA:

Un caraghios.

PAUL:

Absolut exact.

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Un ratat.

PAUL:

Da.

PETRA:

Impotent?

PAUL:

Bineînțeles. (*tăcere romantică, apoi, către Petra*) Ești incredibil de lipsită de feminitate.

PETRA: (*măgulită*)

Găsești?

PAUL:

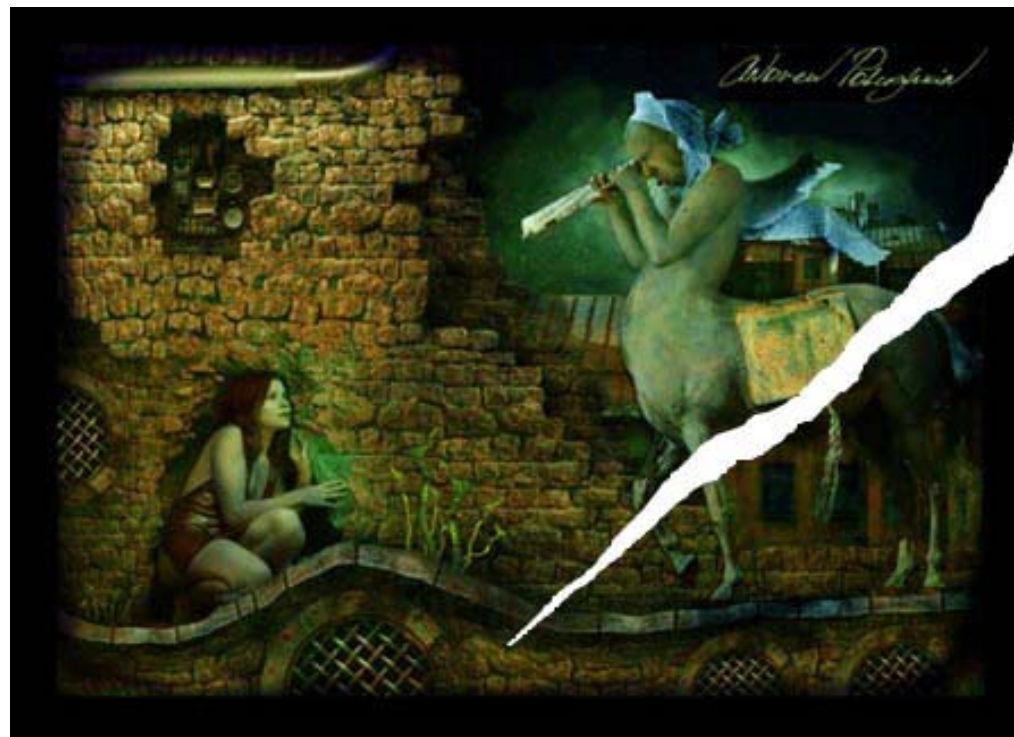
Total neatractivă.

PETRA:

Asta mi s-a confirmat deja de multe ori.

PAUL:

Câtuși de puțin mămoasă.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Mulțumesc!

PAUL:

Nu poți să suferi copiii?

PETRA:

Urăsc copiii. Mai ales că și eu însămi mai sunt copil.

PAUL:

Și eu. Vrei să te culci cu mine?

PETRA:

Nu.

PAUL:

Ce frumos. *(Tăcere romantică)* Te iubesc.

PETRA:

Și eu te iubesc.

(Cei doi se apropie ceva mai mult unul de altul și își apucă unul altuia mâinile. la naștere o imagine de desăvârșită inocență și deplină fericire. Deodată cei doi încep să plângă. Sar în lături și-și acoperă ochii cu mâinile.)

51/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA și PAUL: *(simultan)*

Dar tu de ce plângi?

PAUL: *(plângând)*

Pur și simplu.

PETRA: *(plângând)*

Ahaa.

PAUL:

Mi se dilată coșul pieptului.

PETRA:

Și mie.

PAUL:

Și asta doare.

(Heblu)

52/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

9.

(Karin și Erwin stau unul lângă altul, așezați sau în picioare. Poate că stau braț la braț. Karin se adresează publicului. Tonul ei e comunicativ, prietenos și lipsit de patos iar Erwin reacționează la cele spuse de ea aprobând din cap, râzând etc. El încearcă să câștige simpatia publicului printr-o alură deosebit de corectă respectiv vesel-reflexivă. Amândoi acționează mânați de conștiința absolutei nevinovății.)

KARIN:

Știți, eu fusesem la doctor. *(privind spre Erwin)* Soțul meu a vrut să mă duc să-mi extrag spirala, ca să pot să rămân însărcinată.

ERWIN:

Absolut exact, comoara mea.

KARIN:

Sinceră să fiu, eu una nu știu ce rost poate să aibă să faci copii, dar înainte să încep să mă gândesc la asta, o fac ca să scap o dată. Viața nu e doar lapte și miere, și nimănui nu-i este ușor. Îi spusesem soțului meu că s-ar putea să fie vorba de o procedură destul de migăloasă, din cauză că la mine doamna doctor nu poate să ajungă așa de ușor acolo, iar spirala poate să mai fi și crescut în carne. *(pauză)* Vorba lungă, sărăcia omului. Fiica mea urlase din nou ca trasă în țeapă, când am vrut să plec. Avea aia mică un organ, în comparație cu care tenorii sunt mici copii. Jos pălăria! Asta-i tot ce pot să spun în privința asta. În orice caz zbieretele astea au început înainte ca ea să fi împlinit doi ani. De atunci o tot ține cu teroarea asta. Complet inutil. Doar nu era singură, după ce plecam eu. *(privindu-l pe Erwin care aprobă din cap)* Doar era și soțul meu acolo.

ERWIN:

Doar nu puteam s-o lăsăm singură pe aia mică.

KARIN:

Petra se îndrăgostise de el și nu se mai dezlipea de el. Treaba asta m-a cam ofticat, dar să știți că n-am luat-o prea în serios. Eram nemaipomenit de fericită că aveam un parteneriat atât de frumos și de armonios și un soț care nu mă face tot mereu să cred că sunt proastă numai din cauză că nu am o bună educație școlară. El este un bărbat care mă ia în serios și din punct de vedere sexual și care-mi transmite tot mereu sentimentul că mă găsește atrăgătoare și erotică. *(privindu-l și mângâindu-l pe Erwin)* Asta mi-a lipsit întotdeauna la contactele mele mai vechi cu bărbații. Recunosc acest fapt cu toată sinceritatea.

Pe urmă însă în ziua aia la doctor nu a durat totuși atât de mult cât crezusem eu. Am venit acasă pe drumul cel mai scurt. De găsit l-am găsit apoi în dormitor, unde m-am uitat prin ușa întredeschisă. Soțul meu era în pat pe spate și-și ținea degetele la fiica mea între picioare și fiica mea stătea pe genunchi lângă el și trebuia să-l satisfacă cu gura. De fapt atunci am avut un singur gând: să ies afară, să ies o dată afară de-acolo. Și atunci am fugit, ca și când ar fi venit turcii. Și dusă am fost. Pe urmă, știți, am scheunat ca un cățel. Precis că arătam îngrozitor, ca și când aș fi tocat ceapă. Nu mai puteam să scap de imaginea aia. Imaginea fiicei mele cu penisul ăla în gură. Și bărbatul meu întins pe spate în cămașa lui italienească de la Cottanova, descheietă, trebuie întotdeauna s-o întind la uscat udă-udă și n-am voie s-o calc decât la temperaturi scăzute, fiindcă țesătura e așa de sensibilă. *(pauză)* Dar era de parcă nici nu era fiica mea aia. Foarte sincer vă spun, nu mi-a fost milă de ea. Nu m-am gândit niciodată *(privindu-l pe Erwin)* cât e ea de mică și ce face ăla cu ea.

ERWIN: *(consolator)*

Firește că nu, comoara mea.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARIN:

M-am gândit mai degrabă, uite ce-mi face ea mie, unde e totuși fiica mea și mi-l fură acum pe bărbati-miu și așa mai departe. Cinstit vorbind. Într-un fel am privit asta doar ca de la femeie la femeie. Știți, nu era ca cu un copil. Și pe urmă, când într-o bună zi Petra stătea în fața mea și-mi spunea că Papa al ei făcea tot timpul cu ea lucruri din alea îngrozitoare, mama, mama și așa mai departe, atunci mi-am astupat urechile. N-am vrut să aud nimic din toate astea. Am pus-o la punct pe Petra și i-am spus, un copil care spune așa ceva despre tatăl ei care a făcut-o, nu merită să fie copilul meu. Cum putea ea oare să creadă că eu îi credeam o minciună ca asta, despre care ea știe foarte sigur că nu e adevărată? Sunt capabilă de orice, dar minciuna nu pot s-o sufăr nici moartă. Și pe urmă am bănuț-o pur și simplu că cu afirmațiile astea murdare ea vrea doar să ne dezbine pe tatăl ei și pe mine, ca să poată să-l aibă doar pentru ea, ca să-mi ia mie locul, pentru care m-am luptat din greu. Am văzut totul doar de la femeie la femeie. În femei n-am încredere. Petra era femeie. Nu era ca un copil. Era o femeie. Doar am și eu ochi în cap! *(pauză)* Știți, poate că era doar o femeie mică, dar există multe, care sunt mai mici decât mine.

10.

(Petra și Paul în gară. S-au mai apropiat puțin, poate că se țin de mâini, încurcați, sau se plimbă de colo colo.)

PETRA:

La stânga? La dreapta?

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL: (*visător*)

Drept înainte. De ce tot mereu pe ocolite. În gând construiesc deja autostrăzi care merg drept înainte la țintă. Și nu pe ocolite ca mine.

PETRA:

Și dacă e ca de fiecare dată o fundătură?

PAUL:

Oriîncotro ar merge, n-am de gând să-mi stau în drum.

PETRA: (*după o pauză*)

Nu mă mai orientez deloc în mine în cunoștință de cauză. Cu tine. Ca ghid.

PAUL:

Știu un drum, dar nu-l văd de atâtea-ndoieli. Tot timpul sunt în stare să explic totul, dar nimic nu sunt în stare să schimb. Întotdeauna am știut că eram pe drumul lipsit de perspectivă, dar n-am îndrăznit niciodată s-o pornesc în direcția corectă.

PETRA:

Când m-am pierdut, o iau întotdeauna de cele mai multe ori înapoi de unde am venit. Atunci duc oarecum viața aia care era obișnuită de obicei atunci când am fost copil. (*după o pauză*) Dar ce se întâmplă însă dacă mă caută cineva și nu mă găsește din cauză că eu mai sunt încă mai departe în copilăria mea?

PAUL:

Eu nu pot să-mi aduc aminte de nici o copilărie. Eu sunt, pentru că n-am fost niciodată copil.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Întotdeauna mi-e frică. Și atunci iar nu știu dacă amintirea care-mi provoacă frică nu e cumva de fapt închipuire.

PAUL:

Frica nu e închipuire. Frica e totul.

PETRA:

Nu! Sau poate! Presupun că precis că mai există și altceva. *(după o pauză de căutare încordată)* Eu cred în viitorul pe care n-o să-l am niciodată!

PAUL:

Dacă nici ăsta nu-i un motiv să te omori.

PETRA: *(primind propunerea cu entuziasm)* Am putea să înființăm un club al sinucigașilor! Doi membri îi și avem deja!

PAUL:

Eu nu m-aș înscrie într-un club care mă acceptă pe mine ca membru.

(Are loc o schimbare de atitudine. Petra devine dintr-o dată foarte serioasă și tonul ei pare de-a dreptul intolerant)

PETRA:

Care e problema ta?

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL: *(vorbind mecanic)*

Cum să devin cel care sunt deja după părerea celorlalți. De ce mama mea nu e ca mine, eu însă sunt ca ea. De ce singuraticii din această lume nu sunt cel puțin singuri împreună. De ce răceala afectivă nu încetează la frica de moarte.

PETRA: *(după o pauză)*

Și care ar fi soluția la problema ta?

PAUL:

Ori există o problemă. Ori nu există nici o soluție. Problema rămâne aceeași.

PETRA:

Problema nu e că întrebările tale nu au răspuns, ci că în general tu pui astfel de întrebări.

PAUL:

Vorbim numai despre mine. Cu tine ce-i?

PETRA:

Mie mi-e frică să nu-mi mai fie frică.

PAUL:

Frică de ce?

PETRA:

Mi-e frică să fiu singură, fiindcă știu, cred eu, că atunci încetez să mai exist.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL:

Du-te-n societate.

PETRA:

Mi-e frică că mă dezintegrez dacă mă atinge cineva.

PAUL:

De ce?

PETRA: *(uitându-se drept la el)*

Ce?

PAUL:

Trebuie să fie cu putință să ai o relație cu cineva fără să-ți pui viața-n pericol. Doar și înainte existau lucruri frumoase în viață. Nu-ți aduci aminte?

PETRA:

Poate. Sau. Nu.

PAUL:

De copilăria ta?

PETRA:

Poate. Nu.

59/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL:

De prima ta zi de școală?

PETRA:

Nu.

PAUL:

De primul tău prieten?

PETRA:

Nu.

PAUL:

De prima oară când ai făcut sex?

PETRA:

Nu. *(Pauză)* Nu am amintiri din perioada dinainte de al doilea an de viață.

(Heblu)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

(Karin și Erwin spre public ca în scena 9)

KARIN:

Petra a avut o copilărie fericită. *(pauză)* Între noi fie spus: nu puteam să-mi închipui că nu-i făcea plăcere să facă asta. Cu soțul meu, știți dumneavoastră. Nu poate ea să mă ducă pe mine. Știu eu ce spun. Doar și mie mi-a făcut întotdeauna plăcere. Și nici măcar n-a urlat sau nu s-a apărat sau ceva de genul ăsta. Ar fi putut s-o facă, nu-i așa, dar nu, domnișoara îngenunchia fără nici o problemă lângă el, își prezenta curul ca o profesionistă, ca el să poată intra bine între buclele ei, și, știți, i-o făcea. Pula soțului meu nu-i chiar de colea. Arăta ca un trunchi de copac între picioarele ei.

ERWIN: *(mândru și măgulit)*

Lasă, comoara mea, acum să știi că exagerezi.

KARIN: *(după o privire îndrăgostită spre Erwin)*

Nu s-ar fi zis deloc că Petra nu avea habar de asta. Iar el găfâia și era roșu și tot tacâmul. Știți și dumneavoastră cum sunt bărbații. N-ai fi zis deloc că era vorba de constrângere sau că aia mică n-ar fi vrut. Încă mai știu cât fac unu și cu unu. *(pauză)* Știți, am simțit imediat: Asta e o situație concurențială. Și m-am simțit fără echivoc pe poziția celui mai slab. Doar eram total dependentă de soțul meu. Vreau să spun, din punct de vedere sentimental. Financiar. Oare ce ar fi trebuit să fac? Să spun că fii-meă mi l-a luat pe tipul meu? Dar atunci toată lumea m-ar fi arătat cu degetul și ar fi zis:

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN: *(cu o scârbă jucată față de propriile lui cuvinte)*

Aia-i atât de plictisitoare la pat, că bărbatu-su trebuie să-și fută propria fiică.

KARIN: *(fără nici o trecere mai departe, fără să se uite la Erwin)*

Frumos mi-ar mai fi stat. Și atunci mi-ar fi mers imediat vestea că tolerez asta sau chiar că particip și eu. Părinții mei, sora mea, prietenele mele: niciodată nu m-aș mai fi putut arăta în ochii lor. Că bine mi-ar mai fi stat. Și chiar dacă aș fi supraviețuit vorbelor rele, oricum nici un bărbat n-ar mai fi pus vreodată mâna pe mine. Să te bagi în pat cu una care a fost căsătorită cu un pedofil și care se băgase în pat cu un porc ca ăla? *(privindu-l pe Erwin)* Până aici mi-ar fi fost. Și munca? Cine m-ar mai fi luat după un scandal ca ăsta? Unde n-am nici măcar o pregătire ca lumea și și-așa am putut să mă angajez în cel mai bun caz ca dactilografă.

ERWIN: *(continuând fără nici o trecere, ton pozitiv)*

Sau ca vânzătoare.

KARIN: *(continuând fără nici o trecere, ton de protest)*

Eu nu sunt așa de independentă. Nu sunt o persoană tristă, da' singură simt că-mi cade tavanu-n cap. Pur și simplu am nevoie de unu' care să fie lângă mine și care la un caz să aibă grijă de mine. A trebuit să-nghit toată treaba. Pur și simplu n-aveam altă șansă. Și pentru ce? Pentru că o bestie mică și rafinată ca asta, pe care unde mai pui că tocmai eu am adus-o pe lume, mi-a luat tot ce-aveam mai scump pe lume.

(Heblu)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

12.

(Petra și Paul unul lângă altul. Își sunt și mai apropiați. Paul e pe cale să aranjeze alimentele – băutură, banane, pepene etc. – ca pentru un picnic. După ce au tăcut o vreme privind-se, explodează deodată din ei.)

PAUL și PETRA: *(în același timp)*

M-am prins imediat ce-i cu tine!

(Se privesc scurt și izbucnesc apoi în râs. Durează puțin până la fraza următoare, deoarece fiecare vrea să-l lase pe celălalt să vorbească primul. Pe urmă)

PAUL și PETRA: *(în același timp)*

După ce?

(Râd din nou. Petra își vâcă în gură o banană cu coajă cu tot și-i face semn lui Paul să vorbească.)

PAUL:

Felul cum vorbești. Faci un teatru întreg cu felul cum vorbești, numai ca să nu spui că n-ai nimic de spus. Tot ce e simplu, tu respingi fiindcă ți se pare prea univoc. *(făcând semn spre alimente)* Te rog, pune mâna și mănâncă.

PETRA: *(scoțând banana din gură, cojind-o)*

Mulțumesc. Sunt exact ca tine. *(mușcând din banană)* Aș vrea să fiu transparentă, dar nu am la dispoziție nici o afirmație care să nu mi se pară indecentă.

PAUL: *(încercând în continuare fără succes să pătrundă cu degetul într-un pepene, ca să-l împartă)*
Totul vorbește împotriva mea atunci când vorbesc.

PETRA:

Eu sper că mă apăr împotriva faptului de a fi victimă. Sunt o supraviețuitoare. Dar de îndată ce vorbesc, cuvintele se întorc împotriva mea. Vorbind mă declar vinovată.

PAUL:

Nici tu nu te crezi?

PETRA: *(privindu-l tot mai iritată pe Paul și pepenele)*
Ce?

PAUL:

Cu povestea cu abuzul.

PETRA: *(după o pauză)*

Da. Nu. Câteodată sunt de acord cu mine în unanimitate. *(căutându-și și scoțându-și pistolul)* Dar de cele mai multe ori mă aud cu urechile astupate ale părinților mei.

PAUL:

Indiferent ce anume îi explic maică-mii: ea se consideră soluția. Cu toate că nici măcar nu are un secret al ei. *(Petra îi smulge pepenele lui Paul care e nervos)* Socoteala ei se rezolvă întotdeauna după regulile teoriei probabilităților.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

(Petra așează pepenele între ea și Paul și trage asupra lui. El se sparge în multe bucăți. Ea suflă în țeava pistolului și-l pune deoparte.)

PETRA:

Ce s-o fi petrecând în capetele făptașilor? *(Întinzându-i lui Paul o zdreanță de pepene)* Poftim.

PAUL: *(foarte impresionat)*

Mulțumesc foarte mult. Nimic. Sunt imposibil de înțeleș.

PETRA:

Cu toate că ei vorbesc simplu, în propoziții principale. Nu comit greșeli formale, iar conținutul îi lasă reci. Lipsa de griji din cuvintele lor mă lasă mut. *(gustând din pepene)* Mmmm. Ce gustos e.

PAUL:

Hai să încetăm să mai jucăm teatru, dacă tot n-avem nimic de spus.

PETRA:

Da.

PAUL: *(după o pauză)*

Întreabă-mă ceva.

PETRA:

Ea ce făcea cu tine?

PAUL:

Tot ce nu faci cu cineva, atunci când îl respecti.

PETRA:

Mie îmi vâra totul peste tot, orice putea să intre cumva pe undeva sau chiar dacă nu putea. N-are importanță.

PAUL:

Tu de ce anume-ți aduci aminte?

PETRA:

Un baton de masaj.

PAUL: (*plictisit*)

Și eu.

PETRA:

Un cuțit.

PAUL: (*la fel ca mai sus*)

Și eu.

PETRA:

O sticlă de vin.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL: *(tot așa)*

Și eu.

PETRA:

O sticlă de oțet.

PAUL: *(cu interes)*

O sticlă de ulei de măsline.

PETRA: *(aprobator)*

Ultravirgin și presat la rece.

(Petra și Paul încep să chicotească. În continuare, atmosfera crește până la euforia stupid-isterică. În felul acesta se apropie tot mai mult unul de celălalt.)

PAUL:

Un spray de păr.

PETRA: *(în continuare, blând)*

O perie de încălțăminte.

PAUL:

Un făcăleț.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

O țeavă de oțel.

PAUL:

Un receptor de telefon.

PETRA:

Un receptor de telefon?

PAUL:

Un receptor de telefon.

PETRA: *(se îneacă, absolut isterică, neputând să-și mai țină băutura în gură)*

Trebuia să suni la poliție, în timp ce te futea cu el!

(Petra și Paul se tăvălesc de răs. Când încep din nou să se mai liniștească, încă din cale afară de veselă, Petra începe să vorbească.)

PETRA:

Ai câștigat. Eu credeam că am avut cam tot ce se poate la mine–n pizdă, dar un receptor de telefon...

PAUL: *(deodată foarte serios)*

Nu–mi place când spui pizdă. Asta e pe limba făptașilor.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA: *(iritată)*

Ce?

PAUL:

Pizdă.

PETRA: *(dintr-o dată ostilă)*

Pizdă. Pizdă. Pizdă. Pizdă.

PAUL: *(întrerupând-o)*

Ăsta-i cuvântul pe care-l zice taică-tu.

PETRA:

Eu țin la taică-meu!

PAUL:

A, da?

PETRA: *(deodată foarte clar)*

Nu. Bineînțeles că nu. Taică-meu e la fel ca maică-ta.

PAUL:

Un porc.

PETRA:

O scroafă scârboasă.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL:

O față de cur.

PETRA:

O grămadă de căcat.

PAUL: *(după o pauză)*

Se numește vagin. Știu asta. Am citit într-o carte care nu-i aparține maică-mii. *(pauză)* Zi.

PETRA:

Ce.

PAUL:

Vagin.

PETRA: *(încurcată)*

Nu.

PAUL:

Vagin. Zi-o. Vagin. Confiscă-i limba. Atunci n-o să mai aibă nimic de spus.

PETRA:

Nu pot s-o zic. Sună ca dracu. Mai ales. Oarecum ca o chestie prețioasă. *(pauză, pe urmă chicotind încurcată)* Vagin.

PAUL: *(foarte îndrăgostit)*

Da. Atât de prețioasă, că nici n-am s-o ating.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA: (*bând, pe urmă întinzându-i și lui băutura*)
O să mă atingi, dar n-o să mă-nsămânțezi. Promiți?

PAUL: (*luând băutura, bând în sănătatea ei*)
Promit.

PETRA:
Minunat. O să ne stingem.

(*Heblu*)

13.

(*Karin și Erwin spre public ca în scena 11*)

KARIN:

Acum foarte sincer, era curată panică, atunci când stăteam așa lângă ușa întredeschisă de la dormitor, și dincolo de ușă știam că era bărbati-miu cu fii-sa. Stăteam acolo ca proasta. M-am regăsit nu știu cum în mașină. Nu știu nici până astăzi cum de n-am făcut nici un accident atunci. Femeie la volan, știți dumneavoastră. Dar poate că există totuși un Dumnezeu și ăla m-a avut în paza lui. (*Pauză, apoi, privindu-l pe Erwin*) Și pe urmă, seara, când era deja întuneric, am intrat din nou pe ușă și m-am lăsat îmbrățișată de soțul meu.

ERWIN: (*luând-o-n brațe pe Karin*)

Unde-ai stat atâta vreme, comoara mea? Începusem să-mi fac griji pentru tine.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARIN: *(privind din brațele lui spre public)*

Iar eu am vorbit și i-am răspuns și m-am ascultat vorbind și m-am mirat singură de mine, ce bună eram, și că de fapt ar trebui să primesc un rol principal într-un film.

ERWIN: *(luând-o pe Karin în brațe, plin de tandrețe)*

Comoara mea, noi doi am trecut prin multe împreună, nu-i așa?

KARIN: *(pauză fericită, desprinzându-se din îmbrățișare. Amândoi din nou drept în public)*

Numai că cu fiică-sa, nu mai eram în stare. Fiica mea – pentru mine, aia murise cumva. În punctul ăsta, prietenia încetează. Oare cine sunt eu? Mi-a venit greu să nu-i crăp capul. *(pauză)* Am urât-o. *(pauză)* Nu numai pentru că-l înnebunise pe bărbati-miu. Ea mi-a distrus viața mea normală. Din cauza ei n-am mai putut să fiu femeia care am vrut din totdeauna să fiu. Una care-și ține capul sus și care e mândră de ceea ce are: *(privindu-l pe Erwin)* un bărbat, care o iubește și care e un veterinar respectat și e salutat de toată lumea cu mâna la pălărie. Toate astea se duseseră. Din cauza ei. Că putea să fie atât de mică încă și atât de intrigantă și de mincinoasă! Eu vă spun situația așa cum e ea, de ce să vă zic pe ocolite! Nu mai puteam să accept așa ceva, ca una ca asta să fie copilul meu. Mai bine mi-aș fi smuls gura din loc, decât s-o mai pup o dată pe aia, unde tot cu gura aia, ea...

ERWIN: *(după ce s-au privit, continuând fără trecere idee)*

...ptiu drace!

(Erwin iese, i s-a făcut rău. Heblu)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

14.

(Petra și Paul unul lângă altul. Semiîntunerice. Ton coborât, atmosferă prudentă)

PETRA:

Pe bune?

PAUL:

Da.

PETRA:

În realitate, eu sunt sigură că nu sunt așa de ca-n vise cum a prezis visul tău.

PAUL:

E totuna. Tu ești aici. Eu te-am prezis.

PETRA:

El mă visează, deci exist. Eu exist. *(după o pauză, într-o atmosferă schimbată)* Un coșmar.

PAUL:

Atunci o să rămânem treji. Nu adormim.

PETRA: *(neliniștită)*

Nu. Eu n-o să mai am nopți nedormite. Oare de ce mă sufoc eu sub pături, care pe alții îi protejează? Administrarea de pastile care să-mi ucidă panica este de acum înaintea desființată de mine cu hotărâre și cu bucurie. De azi înainte sper că poate n-am să mă mai anesteziez. Am să

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

dorm. Respirația mea are să curgă fără frică. Probabil că am să mă scol din nou dimineața. *(după o pauză, ton rațional)* Când dorm, se întâmplă din nou. Ce e cu taică-meu. Fetița aia mică, care se duce la el, este o amintire de neuitat. Fetița știe aproximativ exact ce anume face tatăl ei. Dar cu toate astea se duce la el de cele mai multe ori. Degajată. N-are-ncotro. Nu mai există nimic altceva. Ea se duce la el. Fetița are ochii închiși și nu are gură, doar o gaură neagră, sângerândă, acolo unde e locul pentru gură la fetițe. De aceea eu nu țip, cu toate că-mi rupe totul între picioare. Sunt prea strâmtă. Prea mică. Scârțâi pur și simplu atunci când el se introduce în mine. *(după o pauză)* Țip atunci când visez despre asta. Mama spune că țip atât de înspăimântător. *(pauză)* Așa cum țipă doar cineva care e nebun.

PETRA și PAUL: *(concomitent)*

Așa ca mine.

PAUL: *(fără vlagă)*

În vis, eu am o gaură în burtă și totul acolo e scobit, devorat, scos afară cu un polonic, nu, râcâit în afară. Numai oasele se mai află acolo. Albe și vulnerabile. Atunci când micul băiețel își mișcă corpul, ele se rup, unul după altul. Asta vine din cauză că mama îl strânge atât de tare, atunci când îi împinge vreun obiect periculos în anus. Gaura din burtă se umple cu bale, până când ajung să-i iasă băiețelului prin gură, litri întregi de bale albe țâșnesc din gura lui.

PETRA:

Oare o să mai fie vreodată și altfel?

PAUL:

Până acum nu a mai existat nimic altceva în viață.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

De vis.

PAUL:

Un vis se mai și termină. Viața e mai lungă.

(Dintr-o dată se face lumină. Îi vedem pe Karl și pe fiica lui gravidă, care au ieșit la plimbare cu un cărucior de copil. Ei iradiază fericire și mulțumire sufletească și i se adresează publicului. Petra și Paul rămân neobservați de ei.)

FIICA: *(în continuarea celor spuse de Paul)*

Dar nici pe departe destul de lungă viața asta, atât de tare mi se pare mie că merită trăită. Urraa! Strig eu. *(spre public, cu o atitudine schimbată)* Dacă mi-e permis să mă prezint: Eu sunt una dintre acele atât de numeroase persoane lipsite de nume, care-și află fericirea în imitare. În această privință eu duc mai departe în mod conștient tradiția familiei. Deja sunt binecuvântată cu o fiică, care va deveni la fel ca mine. Ce-i drept, nemăritată, săraca, săraca de mine, dar totuși înflăcărată pentru eternitate de dragostea mea *(privindu-l pe Karl)* pentru iubitul meu pe care-l țin de mână, de profesie avocat. *(tresărind)* Dar stai! Am să mă uit acum să văd cum evoluează nedorita transformare a fiicei mele în femeie, numai din cauză că timp de zece secunde nu a fost controlată de mine *(se apleacă peste cărucior)*.

KARL: *(spre public)*

Dacă-mi permiteți. Fiica mea.

FIICA: *(spre public)*

Dacă-mi permiteți: Iubitul meu.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARL:

Iubita mea.

FIICA:

Tatăl meu.

KARL: *(privind în cărucior)*

Fiica mea.

FIICA: *(la fel)*

Sora mea.

KARL:

Nepoata mea.

FIICA:

Fiica mea.

KARL:

Iubita mea.

FIICA: *(ușor derutată)*

Acum nu mai știi. Te referi la mine sau la fiica mea?

KARL:

Îl întrebi pe tatăl tău sau pe iubitul tău?

76/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

FIICA:

Cum suna întrebarea mea?

KARL: *(amintindu-și)*

Te referi la mine sau la fiica mea?

FIICA:

La tine mă refer, iubitul meu, la tine. Doar nu la fiica mea. Ce-ntrebare.

KARL:

Cum vorbești cu tatăl tău?!

FIICA:

Vorbesc cu iubitul meu.

KARL:

Te iubesc.

FIICA:

Ca un tată sau ca un amant?

KARL:

Ca un amant. Nu ca un tată. Ce-ntrebare!

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

FIICA:

Nu ți-am fost o fiică bună, iubitul meu.

KARL:

Ba da. Ești o fiică bună fiindcă ești o amantă bună.

FIICA: *(spre public)*

Dacă-mi permiteți: Tatăl meu.

KARL: *(la fel)*

Dacă-mi permiteți: Iubita mea. Fiică.

FIICA:

Te iubesc.

KARL:

Dacă ai să iubești un altul, te-mpușc.

FIICA: *(sincer indignată)*

Dar te rog foarte mult. Drept cine mă iei. Doar nu o să-mi dăruiesc existența mea autohtonă la străini. Ția să facă bine să rămână-ntre ei și nu să mă suprapopuleze pe mine. *(Alintându-l pe Karl)* Noi rămânem între hotarele noastre, acolo unde hameiul și orzul nu se strică pe găște. Aici între noi fermentează ceva după legea germană a purității berii. Exoticul nu-și are locul pe creanga mea de stejar. Eu produc lucruri autohtone! La ce bun s-o apucăm pe căi greșite.

78/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARL:

Câtă dreptate ai. Adânc mai suntem înrădăcinați în noi! Tot ce e altfel se exclude. Patria, care înainte îmi provoca tot mereu dor de casă, o am acum între picioarele tale, care sunt proprietatea mea. Acolo produc deosebit de rentabil. Lemnul de stejar german devine articolul nr. 1 la export! În toată lumea oamenii vor fi la fel. Cu toții or să fie eu.

FIICA:

Urree! Am spus eu. Tatăl meu.

KARL:

Iubita mea.

FIICA:

Iubitul meu.

KARL:

Fiica mea.

FIICA:

Tatăl meu.

KARL:

Eu nu sunt tatăl tău, iubita mea.

[Pagina anterioară](#)

[Pagina următoare](#)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

FIICA: (*indignată*)

Ce spui?

KARL:

Eu nu sunt tatăl tău.

FIICA: (*scârbită*)

Atunci, iubitul meu e un străin. Un Ausländer.

KARL:

A fost doar o glumă. Eu sunt tatăl tău, iubita mea.

FIICA:

Să știi că mi-ai tras o sperietură. (*spre public, din nou cât se poate de veselă*) Permiteți: Tatăl meu.

KARL: (*în timp ce ies amândoi*)

Iubita mea.

FIICA:

Iubitul meu.

KARL:

Fiica mea.

FIICA:

Sora mea.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARL:

Nepoțica mea.

(Dialogul mai poate continua din off atât cât se crede de cuviință. După ce cei doi au părăsit scena, Petra și Paul se privesc. În sfârșit, amândoi izbucnesc în râs. Paul ia pistolul asupra sa.)

PAUL: *(țintind spre cei doi care se găsesc în off)*

Să trag?

PETRA:

De ce nu?

PAUL:

Cu ce are să schimbe asta ceva?

PETRA:

Ceilalți sunt ceilalți. Noi trebuie să ne schimbăm.

PAUL:

Și totuși. Să trag?

PETRA:

De ce nu.

(El apasă pe trăgaci. Se aude un clic. Nu mai e nici un glonț în revolver. După un scurt răstimp, amândoi izbucnesc din nou în râs.)

81/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL:

Căcat.

(Heblu)

15.

(Karin, spre public, cu aceeași atitudine ca în scenele precedente)

KARIN:

Ce, nu-i așa? În ochii lumii, eu nu aș mai fi avut nici o valoare ca femeie. Ca mamă, nici o valoare. Fiecare trebuie să-și poarte crucea, dar asta ar fi fost chiar prea mult pentru mine. *(pauză)* Atunci, mai bine îmi puneam imediat ștreangul de gât. *(pauză)* În loc de asta, până la urmă i-am spus fiicei lui să se ducă unde o vrea ea, numai să nu trebuiască s-o mai văd în ochi. Fiecare se descurcă cum poate. La urma urmelor, nici eu nu-s decât un om. *(pauză, apoi explicit emoționată)* Câteodată sunt totuși și eu abătută. Petra este totuși copilul meu, singura mea fată, micuța mea frumoasă. *(pauză)* Dar pe urmă mă gândesc că într-o zi are să înțeleagă și ea mai bine, știți dumneavoastră. Când are să fie ea însăși om în toată firea și o să aibă copii și un bărbat care are nevoie de ea și-o iubește. Poate că atunci are să-nțeleagă că o femeie nu poate altfel. La ce vă folosește frumusețea, sângele tânăr? O femeie poate să obțină totul pentru alții, dar pentru ea personal nimic. Vai, săracele de noi.

(Heblu)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

16.

(Petra și Paul împachetează totul la loc în rucsacul lui Paul. Au un aer hotărât și energic.)

PETRA:

Pornim?

PAUL:

În lume.

PETRA:

În doi e mai ușor. *(după o pauză)* Știu și eu. Oare doi oameni slabi au destulă putere unul pentru altul.

PAUL:

De unde să știu eu. Vreau să pornesc în sfârșit mai departe. Poate că nu ajungem nicăieri, dar măcar am fost pe drum. *(luând rucsacul pe umeri)* Ești gata?

PETRA: *(după o mică pauză)*

Gata.

PETRA și PAUL: *(în continuare)*

În lume!

(Heblu)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

17.

(Karin și Erwin spre public ca în scena 13)

KARIN:

Soțul meu a fost distrus, când fiica lui a plecat pe nepusă masă.

ERWIN:

Nu mi-a fost deloc bine atunci.

KARIN: *(cu mâna la gură, spre public)*

Bineînțeles că lui nu i-am spus ce i-am spus ei. *(privindu-l pe Erwin)* N-am îndrăznit să mă apropii de el. Practic nu am stat decât în bucătărie și în restul locuinței. Noaptea am dormit în camera copilului. Acolo m-a și violat de două ori, brutal de-a binelea, jos pălăria. *(privindu-l pe Erwin)* Ce mai, a fost îngrozitor. Dar dragostea nu are moarte, și el avea totuși dreptul să facă asta, fiindcă e soțul meu și-mi dă bani pentru gospodărie. Mi-a fost așa de frică ca nu cumva să-și facă singur ceva. O dată a făcut totul țândări. Arăta la noi ca după petrecerea dinaintea nunții, numai că n-a fost așa de vesel. Acum se are din nou sub control, are totuși pielea groasă. Și eu mă simt mai bine, de când a plecat fiică-sa. *(privindu-l pe Erwin)* Soțul meu vrea ca ea să vină

înapoi. Dacă ea ar fi din nou aici, dacă totul ar porni de la capăt – nu, așa ceva eu una nu vreau. Mă bucur totuși foarte mult c-a plecat. Asta îmi ușurează foarte mult toată situația. Am și-așa destule pe cap.

(Karin privește cu aerul că se simte bine că a spus și ea o dată tot ce avea pe suflet. Erwin vrea să spună ceva, apoi rămâne însă pe loc, uluit, cu gura deschisă. Vrea să se ducă în public. Heblu.)

18.

(Păstorița și oaia traversează scena de la dreapta spre stânga. Atmosfera e aceeași ca-n Scena 7)

PĂSTORIȚA:

Pe unde zboară gândurile voastre?

OAIA:

Afară.

PĂSTORIȚA:

Și cum e acolo afară?

OAIA:

Îmi întind toate membrele pe care le am, îmbătată de aroma grea a unui trandafir străin și ating florile care cad peste mine.

PĂSTORIȚA: *(amuzată)*

Asta sună foarte tare a atmosferă de primăvară.

OAIA: *(încurcată)*

E și mai frumos decât atunci când bruma toamnei picură pe frunzele de lotus.

(les amândouă)

19.

(Confruntare. Petra și Paul pe de o parte, Erwin, Karin și Magda de cealaltă. Atmosfera alternează între tăcere încordată și dezordine turbulentă și se aseamănă cu o mare scenă de operă, prezentată de dragul efectului grandios. Toate sunt vechi, știute și deja notate. Fiecare din ei își prezintă cât poate de bine aria nebuniei.)

PETRA și PAUL: *(concomitent spre ceilalți)*

Tu mă violezi.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Pe tine?

PETRA și PAUL:

Pe mine.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Eu? *(după o scurtă pauză)* Pe tine?

PETRA și PAUL:

Pe mine.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Ridicol.

MAGDA: *(imediat după Paul)*

Nu te interesează cum îmi merge mie.

PETRA și PAUL:

Nu.

ERWIN: *(către Petra)*

Să pleci așa pur și simplu. Asta întrece orice măsură.

PETRA și PAUL:

Nu.

KARIN: *(în gol)*

Ce-o să se-ntâmpie mai departe?

PETRA și PAUL:

Am să te reclam.

87/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Pe mine?

PETRA și PAUL:

Pe tine. *(după o scurtă pauză)* Mă violezi.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Pe tine?

PETRA și PAUL: *(între timp, rutinați în a răspunde)*

Pe mine.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Eu? *(după o scurtă pauză)* Pe tine?

PETRA și PAUL:

Pe mine.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Incredibil.

MAGDA:

Ai visat, copilul meu.

ERWIN și KARIN:

Închipuire!

88/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARIN:

După toate câte le-am făcut pentru tine.

MAGDA:

Nici un pic de recunoștință!

ERWIN:

Nu pot decât să sper că ai vreo boală.

KARIN și MAGDA:

Incurabilă!

MAGDA:

Nu-i adevărat.

KARIN și ERWIN:

Minciună! Minciună!

ERWIN:

Eu nu te-am violat. Știi asta. *(după o scurtă pauză, împreună cu Karin și Magda)* Nu poți să dovedești.

PETRA și PAUL:

O să te denunț.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Pe mine?

PETRA și PAUL:

Pe tine.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Proprii tăi părinți! E nenatural.

PETRA și PAUL:

Ba da!

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Așa ceva nu se face.

PETRA și PAUL:

Niciodată!

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Ție ți se pare ceva nenatural?

PETRA și PAUL:

Natural!

ERWIN: *(disprețuitor)*

Natură!

90/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

MAGDA: *(la fel)*

Natură!

KARIN: *(la fel)*

Natură!

ERWIN:

Natura nu mai e demult ce a fost odată: o grădină atent îngrijită, în care eu cultiv, ordonez, pun îngrășăminte și irig, pentru ca o dată să crească vremuri mai bune pentru mine!

KARIN: *(cu dispreț)*

Natură!

MAGDA:

Combaterea dăunătorilor peste tot, cu toate că înainte toate stăteau așa de frumos una lângă alta și erau tunse, ca să se evite abaterile. Astăzi: păduri mixte, oriîncotro îți cad ochii. Plante din țări străine se cațără pe stejarii din partea locului. Acum natura e internațională. Natural că asta duce la moartea pădurilor.

KARIN: *(cu dispreț)*

Natura!

ERWIN: *(continuând-o)*

E nenaturală! Cu poteci inundate de verdeață, care nu duc nicăieri. Cu animale nenaturale, care poartă nume precum țap ispășitor, miel nevinovat și porc de câine. Eu sunt medic veterinar. Nu

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

știu, zău. Unde or să ducă toate astea. *(după o pauză, indignat)* Penisul unui cal! Asta este bineînțeleles o porcărie!

KARIN: *(cu dispreț)*
Natură!

MAGDA:
Curul unui macac! Așa o porcărie!

PETRA și PAUL:
Ai făcut-o.

ERWIN și MAGDA:
N-am făcut-o.

ERWIN: *(după o pauză)*
Dar pot s-o mai fac o dată...

MAGDA: *(ducând fără pauză fraza până la capăt)*
...dacă nu încetezi o dată.

KARIN:
Făcut. Sau nefăcut. Nu mai face figurile astea.

MAGDA: *(în continuare ca o bocitoare)*
Nu am absolut nici un bărbat.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARIN: *(la fel)*

Al meu nici nu mă mai atinge.

MAGDA: *(vrând să supraliciteze cele spuse de Karin)*

Eu nu am absolut nici un bărbat.

KARIN: *(vrând să supraliciteze cele spuse de Magda)*

Al meu nici nu mă mai atinge.

PETRA și PAUL: *(întrerupându-le, după câteva repetări, pe Karin și pe Magda, plini de furie, zbierând)*

Terminați!

(Heblu)

20.

(Aceleași persoane pe poziții schimbate. Atitudinea îmbățoșată a Magdei, a lui Karin și Erwin au lăsat acum locul unei supușenii banalizatoare. Ei i se adresează publicului. Sunt observați de Petra și Paul. Scena aceasta și următoarele urmează a fi jucate ca variante ale scenei 19.)

ERWIN:

Uitați-vă la noi.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

MAGDA:

Așa arată criminalii?

KARIN:

Oare sunt astea fețe de delincvenți?

ERWIN:

De pedofili?

KARIN:

În fond ce am făcut noi?

MAGDA:

Copilul meu este proprietatea mea. Doar nu e nici o rușine dacă pun mâna pe el.

ERWIN:

De ce să plătesc bani grei pe un bilet de avion până-n America Latină, Thailanda sau Tunisia, dacă pot să am și acasă aceeași distracție?

KARIN:

În felul ăsta rămâne-n familie.

ERWIN:

Și e și mult mai ieftin.

94/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

MAGDA:

Lucrurile bune nu trebuie neapărat să fie și scumpe.

ERWIN:

O bere bună acasă este de multe ori mai bună decât în altă parte.

MAGDA:

Sau un pahar bun de Prosecco!

KARIN: *(deodată pe un ton foarte personal și excitat)*

Ah! Prosecco! Mă tem că ăsta îmi place cam tare.

ERWIN: *(la fel)*

Ce-ai zice de un Martini dry?

MAGDA: *(la fel)*

Și măslina!

KARIN: *(la fel)*

Delicios! Da, alea negre!

MAGDA: *(la fel)*

Sau alea umplute! Cu migdale sau pastă de sardele sau unt de creveți...

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN: *(întrerupând-o pe Magda cu conștiința că a comis o deviere vinovată. Apoi din nou serios, spre public)*

Bineînțeles că delictele trebuie pedepsite.

KARIN: *(la fel)*

Dar mă înspăimântă când văd câți oameni sunt pedepsiți fără să fie vinovați.

ERWIN:

Chiar vizavi de abuz se comit multe abuzuri.

MAGDA:

Bineînțeles că și eu am făcut greșeli.

ERWIN:

Cel ce se știe nevinovat, să arunce primul piatra.

KARIN: *(fără să-l lase să termine)*

Nu trebuie de fiecare dată să batem toba.

MAGDA: *(fără să-l lase să termine)*

Omul nu trăiește doar cu mâncare.

ERWIN: *(la fel)*

Iar noaptea, toate pisicile sunt negre.

PETRA și PAUL: *(întrerupându-l, strigând)*

Termină!

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

21.

(Intermezzo. Petra și Paul strigă unul la altul. Scena ar trebui să fie scurtă și încărcată de emoție.)

PAUL:

Pizdă! Pizdă! Pizdă! Pizdă! Pizdă! Pizdă! Pizdă! Pizdă! Pizdă! Pizdă! Pizdă! Pizdă! Pizdă!

PETRA: *(concomitent)*

Hai, dă-i drumul și fute-mă! Fute-mă o dată, ratatule ce ești! Fute-mă o dată! Ratatule! Fute-mă! Fute-mă o dată, ratatule ce ești! Fute-mă, fute-mă, fute-mă!

PETRA și PAUL: *(realizând instantaneu ce anume fac, strigând apoi și mai tare)*

Nu! *(Pauză, apoi, însetați de sânge)* Îi terminăm noi pe porcii ăștia!

22.

(Aceleași personaje, alte poziții. Magda, Karin și Erwin suferă, supuși.)

ERWIN:

Blândețe!

KARIN: *(imediat după el)*

Bunătate!

MAGDA: *(la fel)*

Îndurare!

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(emoționați de propriile lor cuvinte)*

Chiar nu-ți pare rău de mine?

PETRA și PAUL:

Nu.

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(autocompătitori)*

Dar eu sunt victima!

PETRA și PAUL: *(derutați)*

Eu sunt victima!

MAGDA:

Atunci uite că avem ceva în comun!

KARIN:

La ce bun atunci să ne dușmănim.

ERWIN:

La ce bun atunci denunțul.

MAGDA:

Îmi pare rău.

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN:

Mă căiesc.

PETRA și PAUL: *(în timp ce rostesc replica devin nesiguri, de aceea nu o zic tocmai concomitent)*

Am să te denunț.

PAUL: *(imediat)*

Încă o dată.

PETRA: *(la fel)*

Îți pare rău?

(Scenele Erwin/Petra și Magda/Paul se desfășoară în paralel. După ce Petra și Paul vor fi spus, fiecare în parte, "Și eu te iubesc", Erwin și Magda încep din nou să-și spună textul lor. Aproximativ fizică se termină în îmbrățișări. Mărturisirile și sentimentele sunt autentice. Repetițiile se sfârșesc o dată cu soneria care anunță intrarea lui Karl.)

KARIN: *(începe, în clipa în care Erwin și Magda se îndreaptă spre Petra și Paul, și-și repetă textul până când se aude soneria)*

Vremea căinței. Vremea căinței. Astăzi e vremea căinței.

ERWIN: *(apropiindu-se mult de Petra)*

Îmi pare rău. Mă căiesc. Astăzi o știu: Niciodată nu am vrut să fac ce-am făcut. Am făcut-o ca-ntr-o beție. Ca și cum aș fi fost un altul. Nu eu. De fiecare dată abia atunci când terminam începeam să-mi vin în fire. Atunci abia te vedeam cu gura ta mânjită și cu ochii înspăimântați. Plângeai. Ți-era scârbă. Nu îndrăzneai să strigi după ajutor. Eu însumi nu mai eram în stare să mă înțeleg. De ce

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

oare comisesem o faptă atât de monstruoasă. Nu putea să fie adevărat. Doar nu sunt un porc. Dar m-am comportat ca un porc. Îmi pare rău. Trebuie să existe o cale de-ntoarcere. Doar te iubesc.

PETRA:

Și eu te iubesc.

MAGDA: *(apropiindu-se mult de Paul)*

Îmi pare rău. Mă căiesc. Nu pot să-mi iert ceea ce ți-am făcut. De multe ori nici măcar nu voiam să te bat sau să te violez. Mai bine te-aș fi legănat în brațele mele. Eu voiam dragostea ta, dar am văzut că nu făceai ce făceai decât de frică și că cel mai mult ai fi vrut să mă omori. Am văzut asta în ochii tăi plini de ură. Țăsta este un sentiment pe care nu li-l doresc nici celor mai răi dintre dușmanii mei. Nu vrei să mai ai nimic de-a face cu mine. Asta nu pot eu să suport. Dar e numai vina mea. Nu merit altfel. Aș da orice numai să mă ierți. Doar te iubesc.

PAUL:

Și eu te iubesc.

(Sună. Toată lumea tresare. Karin devine instantaneu foarte pragmatică și pornește spre ușă.)

KARIN: *(pe când iese)*

În sfârșit. S-a terminat. Vremea căinței a trecut.

(Petra și Paul se îndreaptă unul spre altul, ceea ce face să se reinstaleze situația de confruntare de mai înainte. În paralel cu asta apar Karin și Karl.)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARL: (*intrând, spre public*)

Bună ziua. Eu sunt Karl, avocatul, de altfel, pentru dumneavoastră nu mai sunt un necunoscut. Nu-i așa că am dreptate. (*privind către ceilalți*) Ia te uită, ia te uită: S-ar zice că am venit tocmai la timp. (*din nou spre public*) Explicația a trecut. Nu trebuie să mai aud nimic despre victima care se simte vinovată și despre făptașul care simulează iubirea și căința. El se crede pe sine, atunci când vorbește. Eu nu. Eu nu. (*înveselit de propria-i poantă*) Câtă plăcere mi-ar face să stau la taclale cu dumneavoastră. Dar n-am voie să-mi ratez intrarea.

PETRA și PAUL: (*spre părinții lor*)

Am să te denunț.

KARL: (*spre public*)

Hohoho, iată deja momentul intrării mele! (*spre Petra și Paul*) Denunț. Bun. Numai că nu-i atât de simplu. Așa numita victimă, audiată de către Poliție, care face un denunț împotriva tatălui și a mamei, nu trebuie să se aștepte la un tratament special. Ea va fi interogată, interogată și iar interogată. În următoarea ordine:

ERWIN, KARIN și MAGDA:

În primul rând.

KARL:

De Poliție.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

În al doilea rând.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARL:

De Procuror.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

În al treilea rând.

KARL:

De către experții în credibilitate.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

În al patrulea rând.

KARL:

De către Judecător.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

În al cincilea rând.

KARL:

De către avocatul părinților. *(după o pauză)* Conform ultimelor reglementări legislative, în fața tribunalului, fiecare faptă care contravine legii trebuie dovedită și inventariată separat. Suma tuturor faptelor penale calculată astfel în cursul cercetărilor este avută în vedere în mod corespunzător la stabilirea pedepsei. Cu cât mai multe fapte penale demonstrabile, cu atât mai mare pedeapsa.

102/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

(Petra și Paul se alătură publicului. Tocmai când se pregătesc să strige "Încetați!", după prima silabă, gura le este închisă de către Erwin și Magda. Ei îi târăsc înapoi la Karl.)

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Victima.

KARL: *(direct către Petra și Paul)*

Nu are voie să se contrazică. Nu are voie să se înșele în privința cifrelor și a datelor. Dacă totuși face așa ceva, se vede tratat ca un mincinos. Dacă minte, nu este crezut. Abuzul. Când a început el? La doi, la trei sau la patru ani? Anul, ziua, ora, durata, modalitatea abuzului.

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(imediat)*

Victima.

KARL:

Ce anume s-a făcut exact cu ea în cursul fiecăreia dintre cele cinci sute șaisprezece, cinci sute paisprezece, trei sute șaptezeci, nouăzeci și cinci de abuzuri comise.

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(imediat)*

Victima.

KARL:

A te contrazice. Rău. A-ți aminti altceva decât făptașul. Foarte rău. Victima nu poate să-și amintească totul. E din ce în ce mai rău. Justiția spune: dacă sunt îndoieli, se ia partea acuzatului. Dacă sunt îndoieli, se ia partea făptașului.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(imediat)*

Victima.

KARL:

Victima. Ea nu suferă atât de tare dacă făptașul nu este pedepsit. Mult mai mult suferă din cauză că nu are voie să uite nimic din ceea ce i s-a făcut. Durează doi până la trei ani până când se pronunță o sentință. Până atunci nu are voie să uite nimic. Totul se cere dezvăluit. Ea e copleșită de rușine. E copleșită de rușine mai cu seamă la întrebarea, de ce anume nu s-a apărât.

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(imediat)*

Ea nu s-a apărât. De ce ar fi făcut-o. În forul ei interior, ea știe cu precizie de ce violarea unui copil este denumită prin cuvântul blând abuz. Cuvântul abuz exprimă indirect faptul că un copil și corpul său este destinat uzului. Uzului altcuiva.

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(imediat)*

Victima.

KARL:

Ea știe: Numărul estimat al cazurilor de abuz sexual atinge ordinul milioanei. Ordinul milioanei. Victima știe asta foarte exact. Asta nu înseamnă nimic altceva decât că abuzul nu este excepția condamnată, ci o faptă normală. Abuzul este normal! Milioane de făptași satisfăcuți nu se pot înșela!

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(imediat)*

Victima.

104/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARL:

Victima să nu se enerveze. Toate astea sunt umflate artificial. Presa și mediile se excită la culme la ideea abuzului! Trebuie să se termine o dată cu asta. Problemele personale nu au ce căuta în public. Încolo, numărul copiilor omorâți în bătaie continuă să fie mai mare decât al celor care mor din cauza abuzului!

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(imediat)*

Verdictul sună.

KARL:

Nevinovat! Să încetăm o dată să-i mai criminalizăm pe făptași. Mai bine să legalizăm distracția: fiecărui sadic, masochistul lui! Fiecărui exhibiționist, voyeur-ul lui! Fiecărui pedofil, copilul lui precoce! Fiecărui făptaș, o victimă! Dacă reușim să facem asta, împiedicăm delictele sexuale, salvăm nenumărate vieți omenești, scutim proceduri penale și interogatorii prețioase și care ne consumă atâta timp.

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(imediat)*

Verdictul sună.

KARL:

Nevinovat! Un cetățean inactiv este inutil și periculos. Pericolul nu se înlătură, dacă-l lași să umble liber și inactiv, până când ajunge să comită un delict și să ucidă. Pericolul se înlătură atunci când îl transformi într-un cetățean satisfăcut, făcându-i posibilă satisfacerea nevoilor lui sexuale.

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(imediat)*

Verdictul sună.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARL:

Nevinovat! Dacă făptașul are legea de partea lui, atunci nu mai există nici victimă. *(spre public)* Și pe urmă: Ce-ar trebui să se-ntâmple cu toți făptașii aduși în instanță? Terapie? Analiza personalității? Închisoare? Eu resping orice schimbare. Societatea noastră are nevoie de un anumit procent de personalități distruse. Dacă fiecare om din țara asta acționează sănătos și cu răspundere, se prăbușește întregul sistem politic.

(Petra reușește să ajungă la pistol. Pe ultimele cuvinte ale lui Karl îl scoate la iveală și țintește. Toți țipă speriați. Petra și Paul sunt liberi.)

PETRA și PAUL: *(strigând, în vreme ce Petra îndreaptă pistolul spre ceilalți)*

Încetați! Încetați!

(Heblu)

23.

(Păstorița și oaia traversează scena de la stânga spre dreapta. Atmosfera e cea din scenele 7 și 18.)

OAIA:

Ce frumoasă zi a Creației e și astăzi!

PĂSTORIȚA:

Ce anume este ceea ce tinde să se exprime prin voi?

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

OAIA:

Cuvinte! Culori! Sculpturi, pe care le voi zămisli, cântece, pe care le voi compune!

PĂSTORIȚA: *(râzând)*

Bea mai întâi o cană de ceai!

(les amândouă)

24.

(Aceleași personaje în poziții schimbate. Erwin, Magda și Karin par acum izbitor de bătrâni și senili. Amnezie.)

PETRA și PAUL:

Mă violezi.

ERWIN: *(deodată pe un ton foarte personal, către Karin)*

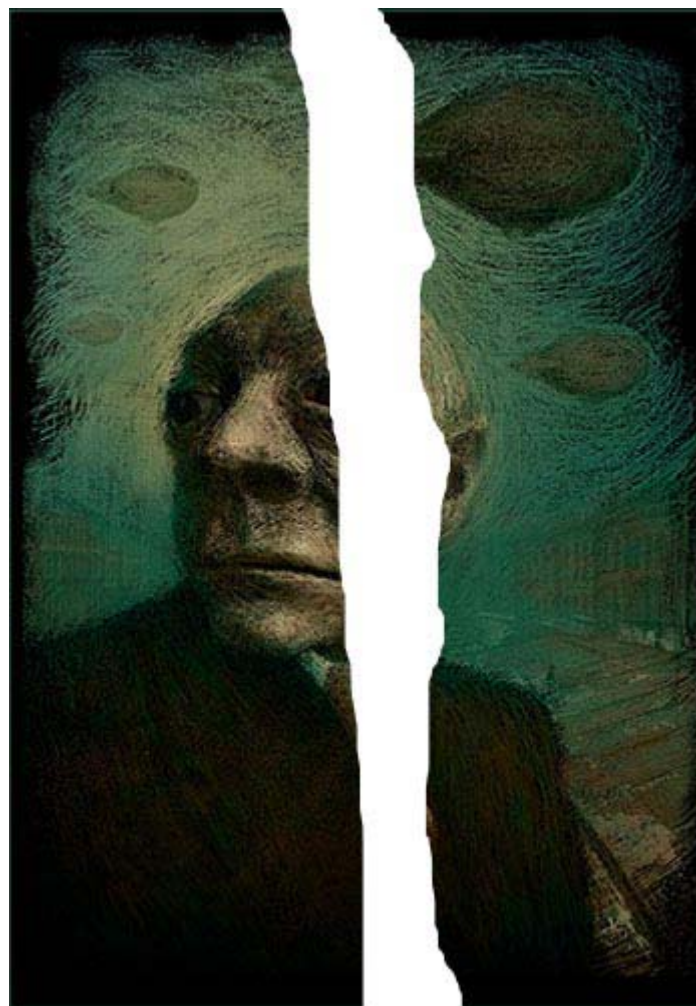
Cine sunt tinerii ăștia?

KARIN:

Nu-i cunosc.

ERWIN: *(către Karin)*

Nici eu nu-i cunosc. Dar ce anume au spus?

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARIN: *(citându-i pe Petra și Paul)*

Mă violezi.

ERWIN: *(aude prost, către Karin)*

Pe tine?

KARIN:

Pe mine.

ERWIN:

Eu? *(după o scurtă pauză)* Pe tine?

MAGDA: *(enervată)*

Pe mine?

ERWIN și KARIN: *(către Magda)*

Pe tine? *(după o mică pauză)* Eu nu știu nimic.

MAGDA:

Eu nu vreau să fiu violată.

PETRA și PAUL:

Am să te denunț.

(Erwin, Karin și Magda își induc din ce în ce mai intens sentimentul de a fi victimele unui jaf sau ale unui alt delict violent. Continuă să-și țină mâinile sus, apoi cad și în genunchi și adoptă o atitudine

108/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

imploratoare. În timp ce vorbesc, uită ce-au vrut să spună și asta-i face să fie din ce în ce mai nervoși.)

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Nu.

ERWIN:

Două războaie mondiale.

MAGDA:

Reconstrucția.

KARIN:

Mama mea a crescut în ruine.

MAGDA:

Războiul din Golf.

ERWIN:

Căderea Zidului.

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Luați totul.

MAGDA:

Copilul meu.

109/117

[Pagina anterioară](#)

[Pagina următoare](#)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

KARIN: *(aprobând din cap)*

Banii.

ERWIN:

Acțiunile.

MAGDA:

Asigurarea de viață.

KARIN:

Garanția și obligațiunile.

KARIN, MAGDA și ERWIN:

Totul.

ERWIN:

Numai.

MAGDA:

Nu.

KARIN:

Pe mine.

PETRA și PAUL:

Am să te denunț.

110/117

[Pagina anterioară](#)

[Pagina următoare](#)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

MAGDA: *(sare în sus, deodată foarte energic și clar)*

Nu!

KARIN: *(la fel)*

Ajunge.

ERWIN: *(îndreptându-se spre Petra și Paul)*

Nu poți să le faci părinților tăi una ca asta. *(împreună cu Karin și Magda)* Copilul meu.

(Magda și Karin îl urmează pe Erwin, care-și ridică arătătorul. Atitudinea lui exprimă reproș.)

PETRA și PAUL: *(cu hotărâre, peste gestul celor trei)*

Părinții mei sunt morți. Nu-i cunosc.

(După secunda de spaimă, Karin, Magda și Erwin se prăbușesc, copleșiți din nou de pierderea de memorie. Gura lui Erwin a rămas deschisă, ca aceea a unui pește. Încremenire. Instantaneu, toți trei sunt din nou bătrâni și senili.)

KARIN, MAGDA și ERWIN: *(după o pauză, în toate direcțiile)*

Ajutor! Ajutoor! Criminalii! Salvați-ne! Ajutor! Ajutor! Asasinii! Ajutor!

PETRA și PAUL: *(întrerupându-i, ajunși la capătul răbdării)*

Terminați!

(Heblu)

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

25.

(Aceleași personaje în atitudini schimbate. Erwin, Magda și Karin sunt cuprinși de o dispoziție petrecăreață. Posibil ar fi să danseze o Polonaise, să bea, să poarte pălării de party sau altceva de genul acesta. Petra și Paul au un aer plictisit.)

PETRA și PAUL:

Am să te denunț.

ERWIN, MAGDA și KARIN: *(euforici)*

Fiesta! Ramba Zamba! Humba Humba! Artificii! Urraaa!

(Se aude soneria. Toți, în afară de Petra și Paul, privesc spre ușă și strigă împreună.)

ERWIN, KARIN și MAGDA:

Unu, doi, trei și! Intră! Nu avem nimic de ascuns!

(Doamna doctor dă buzna înăuntru. E agitată, într-o dispoziție euforică și vorbește încă din mers.)

DOAMNA DOCTOR:

Ina e din nou acasă!

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(imediat)*

Hip Hip Hurraa!

DOAMNA DOCTOR: *(la fel)*

I-au dat drumul de la psihiatrie!

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(la fel)*

Hip Hip Humba Humba!

DOAMNA DOCTOR: *(la fel)*

I-a trecut demența. Acum e autistă. Ina, care era mereu agresivă, șade ca o scumpă pe verandă și așteaptă o societate, în care va fi introdusă. Așa cum e acum îmi e mult mai dragă decât înainte!

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(idem)*

Hip Hip Hurraa! Humba Humba! S-a întors Ina!

DOAMNA DOCTOR:

Hula Hup și Hits a gogo, e vremea să petrecem! Pentru a sărbători această zi eu și Ina vă invităm la mine pe verandă. E mică, dar este destul loc pentru voi toți. E adevărat că Ina nu a mai avut demult relații cu alții, dar oare nu este tocmai acesta un motiv să veniți și încă cât mai des cu putință! *(spre public)* Pe dracul nu mai e nevoie să-l chemăm, el vine și singur!

MAGDA: *(răspunde ștregărește)*

Dracul bate la ușă, doamna doctor, dar știți că omul e ăla care strigă întră!

ERWIN: *(înveselit)*

La dracu'!

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

ERWIN, MAGDA, KARIN și DOAMNA DOCTOR: *(imediat)*

Aduceți bere, aduceți bere, unu, doi, trei, voieșie, veselie! Noroc! Acum abia începe petrecerea! *(în timp ce dansează cu toții o poloneză în direcția ușii)* Hula Hula, Ramba Zamba, Tutti Frutti, Rucki Zucki, Fiesta Mexicana!

PETRA și PAUL: *(zbierând peste toată gălăgia)*

O să te denunț!

ERWIN, MAGDA, KARIN și DOAMNA DOCTOR: *(întorcându-se fulgerător, în timp ce ies, dansând, spre Petra și Paul, sarcastic)*

Terminați!

(Heblu)

Pagina anterioară

Pagina următoare

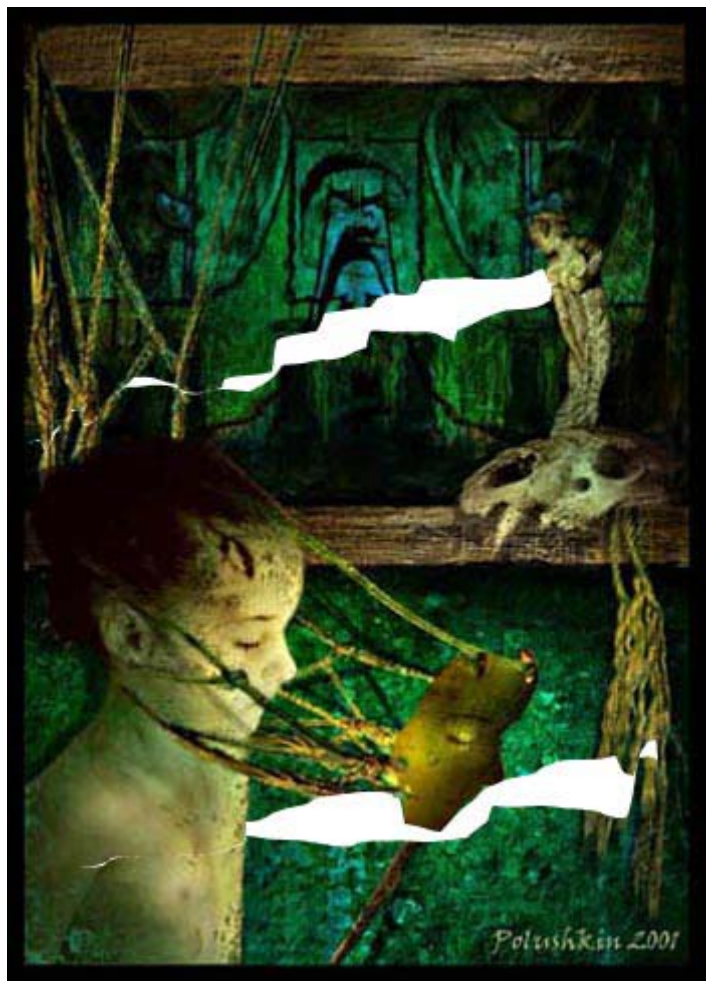
Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

26.

(Petra și Paul singuri într-un con de lumină. Atmosfera e ireală, dar spațiul se vede că este același ca în scenele precedente. Atmosfera între cei doi e bună. Poate că Paul jonglează cu (șaptesprezece) mingi?)

PAUL:
Petra?

PETRA:
Da?

PAUL:
Am avut un vis.

PETRA:
Știu ce vis a fost ăla: *(ca și când ar fi învățat pe de rost)* În vis ai o gaură în burtă. Gaura e umplută cu bale, până când ele ajung să-i iasă băiatului pe gură, litri întregi de bale albe țâșnesc din gura lui.

PAUL:
Nu. A fost un vis frumos.

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PETRA:

Asta n-o mai cred.

PAUL:

Nici nu trebuie. Dar eu cred că am puterea să fac ca visul ăsta să devină realitate. *(agitat, mai departe)* Ascultă. Pe bune un vis nebunesc. Întuneric. Sunt singur. Mă uit în jos la mine ca-ntr-o groapă, care a fost din totdeauna pentru altcineva. Mă găsesc în locuința părinților tăi. Știu unde mă aflu, dar cum am ajuns acolo? Deodată vizavi de mine stă Ina. O văd pentru prima oară. Ina stă lângă aragaz și spune: "Am să dau drumul la gaz. Tu trebuie să fii Paul." Eu dau din cap că da. Supraviețuitorii se recunosc între ei. Iar noi facem parte dintre aceia care supraviețuiesc propriei lor vieți. Știu asta. Mai înainte am suferit de mania persecuției. Auzeam voci. Acum a trecut. *(După o scurtă pauză)* Dar s-ar putea întâmpla și să fiu numai surd. Nu. Aud gazul cum fâșâie afară. Un zgomot minunat de frumos. Ina își ia rămas bun. Spune că ar fi din nou cu puțință să se întoarcă la corpul ei pe veranda doamnei doctor, fiindcă părinții noștri au lăsat-o acum și au pornit încoace. Doar o problemă de timp, până când casa asta are să sară în aer. Mama mea și părinții tăi or să ajungă imediat, spune Ina. Or să spună "Iată-ne, ne-am întoors!", spune Ina. Pe urmă deodată în vis ești tu aici. Prin ceața de la gaz nu pot să te văd decât șters. Ne prindem de mâini. Nu mi-e frică. Părăsim casa părinților tăi. Alergăm afară. Pentru noi, ăsta nu e sfârșitul. E un deznodământ posibil. *(după o pauză)* Până aici merge visul. E-o nebunie, nu? Cum merge mai departe, nu știu. *(după o mică pauză)* Dar eu vreau ca să se preschimbe-n realitate.

ERWIN, KARIN și MAGDA: *(din off, veseli)*

"Iată-ne, ne-am întoors!"

PETRA:

Ești gata?

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003

PAUL:

Gata.

PETRA:

Afară. Să pornim. (*adulmecând*) Mirosul de gaz aici înăuntru e insuportabil.

PAUL: (*în timp ce iese cu Petra*)

Nu miros absolut nimic.

PETRA: (*din off*)

Pe bune.

PAUL: (*la fel, în timp ce din partea cealaltă Magda, Karin și Erwin își fac apariția-n scenă*)

Da.

(*Heblu*)

CORTINA

117/117

Pagina anterioară

Pagina următoare

Thomas Jonigk

FĂPTAȘII

Editura LiterNet
2003